

บทนำ

คมมีดชำแรกแหวกจากไผ่ปลาร้าทั้งสองข้างมาบรรจบตรงตำแหน่ง
กระดุกสันนอก ก่อนวาดลงมาเป็นเส้นตรง ส่องเลียดปริทะลักจากรอยกรีดรูป
ตัวอักษร ‘Y’ บนร่าง

“เมื่อคืนนอนแค่สองชั่วโมงเอง เข้านี้ฉันกินกาแฟตั้งสองแก้ว”

ขึ้นเนื้อแดงคล้ำถูกตัดออกจากร่างที่ละส่วน ไล่ตั้งแต่หัวใจ ตับ ไต
ม้าม ก่อนนำมาวางบนเครื่องชั่งน้ำหนัก มือเขียนตัวเลขแสดงน้ำหนักที่
ปรากฏเป็นลายมือโย้เย้ออ่านแทบไม่เป็นภาษา

“แต่แค่สองแก้ว ถ่างหนังตาฉันแทบไม่ได้หรอก เสร็จจากที่นี่เดี๋ยว
ต้องหากาเฟอีนมาเติมเข้ากระแสดือดอีกสักแก้ว”

ประเมินสภาพภายนอกของอวัยวะภายในแต่ละชิ้นด้วยสายตา นิ้ว
เรียวยืดคมมีดผ่าตัดบรรจบตัดบางส่วนใส่ตลับพลาสติกเพื่อส่งต่อไปที่ห้อง
ปฏิบัติการพยาธิวิทยา

“หนาว หนาวจังเลย! ช่วยด้วย เอาฉันออกไปที”

เสียงคร่ำครวญดังเสียดโสต ทำให้มือที่ชะมักเขม่นทำงานเป็นระวิง

อยู่นั้นพลันชะงักกัน

เพียงครู่เดียวเท่านั้น...

หญิงสาวระบายนมหายใจอย่างอี๊ดอัด และทำหูทวนลมไม่สนใจเสียงกรีดร้องที่มีเพียงเธอผู้เดียวที่ได้ยิน รอบกายไม่มีใคร คงมีเพียงศพผู้หญิงร่างบวมเป่งจนนิ้วทั้งห้าปูดโปนคล้ายไส้กรอกตุ๋นโต ท้องกลมเหมือนมีลูกแตงโมยัดอยู่ หน้าเขียวคล้ำ นอนอยู่บนเตียงชันสูตรเท่านั้น

แต่ริมฝีปากของศพมิได้ขยับเคลื่อนไหวแสดงการพูดเลยแม้แต่น้อย

เสียงยังคงดังอีกครั้งด้วยประโยคเดิม

“หนาว หนาวจังเลย ช่วยด้วย เอาน้ำออกไปที”

“โอเคๆ เต๋ยปิดแอร์ให้ แต่ไม่รู้ว่าจะช่วยได้หรือเปล่านะ”

หญิงสาวในชุดแพทย์นิติเวชลุกไปปิดเครื่องปรับอากาศในห้อง ผ่านไปครู่ใหญ่เสียงครวญครางจึงเงียบลง หมอสาวยืนนิ่งอย่างขังใจ กระทั่งแน่ใจว่าไม่มีเสียงใดดังขึ้นอีก เธอจึงเปิดเครื่องปรับอากาศอีกครั้งพลางเป่าลมจากปาก

ห้องปฏิบัติการชันสูตรศพต้องรักษาอุณหภูมิเอาไว้เสมอ มิเช่นนั้นจะส่งผลต่อความเปลี่ยนแปลงของร่างไร้ลมหายใจหรืออวัยวะที่ถูกตัดออกมาตรวจพิสูจน์

“หนาว... ลินะ”

เธอพูดพลางหลับตา ลากตัวเองจมดิ่งในห้วงคำนึง เสียงครวญครางอย่างทุข์ทรมานที่ได้ยินบ่งบอกถึงฉากสุดท้ายของชีวิตอันน่าอเนจอนาถได้ชัดเจน

ในความมืดดำนั้นบังเกิดจุดแสง เห็นเป็นแสงไฟหน้ารถที่แล่นผ่านหน้า แต่เพียงครู่เดียวเท่านั้น ภาพที่ปรากฏในมโนสำนึกกลับเป็นภาพถนนเบื้องหน้าราวกับบัดนี้เธอนั่งประจำตำแหน่งคนขับ

โครม!

รถที่ขับมาด้วยความเร็วสูงพุ่งชนขอบสะพาน ทะยานตกลงไปในห้วง

อนธการอันเย็นเยียบ เสียงกรีดร้องดังระงม ใบหน้าหันซ้ายขวาวอย่างลนลาน ที่บัดนี้สิ่งที่เห็นมีเพียงความมืดอันลึกล้ำ เธอรู้ชัดว่ารถกำลังจมลึกลงไป ในน้ำอย่างรวดเร็ว มือพยายามเปิดประตูรถ แต่แรงดันน้ำกลับผลักมิให้ บานประตูแง้มเปิดได้ตั้งใจ

กลัว...

ความตายที่ตีบคลานเข้าหาจุดคมเคียวเกี่ยวกระหวัดให้หัวใจ แหว่งวินเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย น้ำซึมผ่านช่องว่างเข้าสู่ห้องโดยสารจนปลายเท้า เปียกชื้น หญิงสาวยกขาขึ้นนั่งยองๆ บนเบาะ แต่ความเร็วของมวลน้ำกลับ ไม่ปล่อยให้เธอหลบหนีได้ มันท่วมสูงขึ้นเรื่อยๆ จนบัดนี้ปริมาตรอยู่ที่ปลาย จมูก

และมิดศีรษะในที่สุด

หนาวจวบกลายเป็นน้ำแข็ง ธาราพันท่วม จนหวังคำหนึ่งปรารถนา หนึ่งเดียวคือการหลุดพ้นจากความหนาวนี้ เธอกลั้นหายใจขณะตะเกียก- ตะกายเอาตัวรอดสุดชีวิต

แต่ลมหายใจที่พยายามเก็บกักไม่อาจผืนหนได้ต่อไป กลไกร่างกาย บังคับให้เธอหายใจเอาก่อนน้ำเข้าไปแทนอากาศ

สองตาเบิกโพลง ปากเปิดอ้า สีหน้าบิดเบี้ยวเหยเหตุจุนน้ำมัน บั้นไม่เป็นรูปร่าง ฟองผุดพรายจากรูจมูกและปากออกมาในคราเดียว

วิญญาณของเธอหลุดลอยจากร่าง เคลื่อนคล้อยไปตามวิญญูสงสาร ในที่สุด

“เฮือก!”

หมอสาวหอบหายใจจนตัวโยน มีดที่เมื่อครู่ยังถือนั้นในมือหล่นไป อยู่บนพื้นตั้งแต่เมื่อใดไม่อาจรู้ เหนือผุดพรายท่วมใบหน้าทั้งที่อากาศในห้อง เย็นเฉียบ ทุกห้วงอารมณ์ความรู้สึกก่อนตายของศพตรงหน้าถูกถ่ายทอด มาถึงเธอจนหมดนิติเวชหลังน้ำตาออกมาอย่างไม่ตั้งใจ

เพียงประโยคเดียวที่ได้ยินจากศพเท่านั้น...

หมอสาวสะบัดศีรษะไล่ความคิดฟุ้งซ่าน เธอไม่ชอบตัวเองยามควบคุมอารมณ์ไม่ได้เช่นนั้น แม้ความสามารถในการได้ยิน ‘ถ้อยคำสุดท้ายที่ติดค้างในใจของคนตาย’ จะติดตัวมาตั้งแต่เด็ก แต่ไม่บ่อยครั้งนักที่เธอจะหลุดเข้าไปในฉากเหตุการณ์อันเป็นสาเหตุแห่งความตายเช่นนั้น

แม้รู้แน่แท้ใจแล้วว่าศพตรงหน้าจมน้ำเสียชีวิต มิได้มีสารเคมีใดที่ทำให้เธอหมดสติจนนำมาซึ่งอุบัติเหตุทางรถยนต์ดังเช่นที่ญาติสงสัย แต่หมอสาวจำเป็นต้องดำเนินการตามหน้าที่ให้ครบกระบวนการ เพื่อจัดทำรายงานการชันสูตรให้ตรงตามหลักฐานที่ตรวจพบ

มิใช่จากพลังพิเศษของเธอ

‘แพทย์หญิงไอยวริญญ์’ เย็บปิดรอยผ่าจนเนื้อหนังติดกันดังเดิม ก่อนนำกล่องบรรจุชิ้นเนื้อไปเก็บไว้เพื่อรอตรวจพิสูจน์ในระดับเซลล์ต่อไป ด้วยสีหน้าและแววตาที่กลับมาไร้อารมณ์ความรู้สึกดังเดิม

๑

แผนกนิติเวช

“อเมริกาโน่ร้อนไม่หวานเหมือนเดิมนะครับ”

คนถูกถามพยักหน้า มือล้วงหยิบเงินจากกระเป๋าถือจ่ายค่ากาแฟให้ บาริสตาหนุ่มผู้ควบตำแหน่งเจ้าของร้าน ที่จริงเขาไม่จำเป็นต้องถามก็ได้ เพราะทุกครั้งที่มาซื้อเครื่องดื่ม เขอลังเพียงเมนูเดิมเมนูนี้เท่านั้น

ไอยวริญญ์หอบร่างในสภาพสะโหลสะเหลเดินไปนั่งโต๊ะตัวที่ติดหน้าต่างด้านหลังของร้าน มุมนี้เงียบสงบ เพราะลูกค้ามักนั่งบริเวณด้านหน้า ติดประตูและผนังกระจกเพื่อมองดูบรรยากาศพลุกพล่านของ ‘โรงพยาบาล เลิศวิชาญเวช’ แห่งนี้

ใครว่าหมอเป็นงานสบาย ไอยวริญญ์เถียงขาดใจ เพราะแม่อาชีพ หมอนิติเวชของเธอจะมีต้องอดตาหลับตาอดนอนดังเช่นหมอแผนกอื่น แต่ นอกจากต้องผ่าพิสูจน์ศพแล้ว ยังต้องตรวจพิสูจน์ด้านพิษวิทยา ชีวเคมี ตรวจเอกลักษณ์บุคคลในระดับเซลล์ และกระบวนการอื่นๆ อีกมากมาย รวมถึงหากวันใดเข้าเวรก็อาจต้องออกไปชันสูตรนอกสถานที่ซึ่งก็เกิดเหตุ ตามการร้องขอของตำรวจด้วย

โรงพยาบาลตำรวจเวชที่เธอประจำอยู่ เป็นโรงพยาบาลรัฐบาลขนาดเล็ก มีแพทย์นิติเวชเพียงห้าคน และมีพนักงานพยาธิวิทยาอีกเพียงสามคน โอัย-วริญญ์จึงต้องทำงานล่วงเวลาจนดึกดื่น ซ้ำในวันพักแรม ยังต้องมาทำงานที่โรงพยาบาลเลิควิชาญเวชซึ่งเป็นโรงพยาบาลเอกชนขนาดใหญ่แห่งนี้ อย่างไม่เต็มใจเท่าใดนักอีกด้วย

ขอบตากลางที่ดำเป็นหมีแพนด้ามิใช่ได้มาเพราะโชคช่วย...

‘ชายุกร’ นำกาแฟมาเสิร์ฟให้โอัยวริญญ์ด้วยตนเอง กลิ่นกรุ่นเสมือนสารเสพติดถูกใช้แทนยาอดหมาห่มองเพื่อกระตุ้นความสดชื่น จนดวงตาที่ใกล้จะปิดมีเปิดแหล่ตื่นขึ้นมาได้บ้าง

“หนักเลยหรือครับคุณหมอ”

เขาถือวิสาสะนั่งลงตรงข้ามลูกค้าสาว ด้วยเพราะสนิทสนมคุ้นเคยกับลูกค้าประจำคนนี้ ประกอบกับหมอสาวแม่เป็นคนหนึ่งเฉยจนดูคล้ายไร้อารมณ์ แต่เมื่อได้ลองพูดคุยก็รู้ว่าเธอมีใจคนถือตัว ยิ่งเมื่อมองภายนอกแทบไม่มีใครคิดว่าเป็นแพทย์ ด้วยรูปลักษณ์ที่ดูคล้ายคนป่วย หน้าขาวซีดไร้ซึ่งเครื่องประทีนผิว ผมสีดำสนิทดูจนกายาวถึงกลางหลัง ส่วนสูงได้มาตรฐานหญิงไทยที่หนึ่งเมตรหกสิบห้าเซนติเมตร แต่พอมองจนมองด้านข้างคล้ายไร้ซึ่งตับไตไส้พุง

สะอูดตาชายุกรตั้งแต่แรกเห็น จนเขาพยายามตีสนิทและกลายเป็นเพื่อนเพียงไม่กี่คนที่โอัยวริญญ์พูดคุยด้วยได้ทุกเรื่อง

“ก็หนักอยู่ค่ะ เพิ่งรีบไปสองชั่วโมงก่อนจะมานี้”

“โห! คุณหมอมออืดมากเลยครับ งั้นเดี๋ยวผมชงอเมริกาโน่ร้อนใส่กระบอกให้นะครับ เพื่อเอาไว้จิบตอนทำงาน จะได้ไม่สัปหงกไปเสียก่อน” พูดพลางยิ้ม วงหน้าซี้เล่นประดับด้วยคิ้วหนา ตาโตสุกสกาว ริมฝีปากบาง มีลักยิ้มสองข้างยามยิ้มให้หมอสาว “อ้อ! อันนี้เป็นเซอร์วิสพิเศษสำหรับลูกค้าประจำ ไม่คิดเงินครับ”

โอัยวริญญ์ยิ้มและพยักหน้ารับข้อเสนอ เธออดเกรงใจชายุกรไม่ได้

เพราะเจ้าของร้านมักหยิบยื่นน้ำใจให้ในรูปของขนมหรือเครื่องดื่มโดยไม่คิดมูลค่าเสมอ แม้จะกล่าวปฏิเสธ แต่เขาก็กลับตังตัน โดยอ้างว่าเป็นโปรโมชั่นของร้าน หรือไม่ก็เป็นเมนูใหม่ที่อยากให้เราช่วยชิมเพื่อทดสอบว่าอร่อยหรือไม่

โดยหอมสาวไม่รู้จักประสงค์ที่แท้จริงของชาวยุกรที่ซ่อนอยู่ในดวงตา สื่อความหมายคุณั้นเลย

“นั่งด้วยคนสิ”

เสียงทุ่มของชายวัยกลางคนในชุดเสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อนกับกางเกงสแล็ก สีดำเรียกความสนใจให้ชายหญิงหันไปมอง เมื่อเห็นเป็นหัวหน้าแผนกนิติเวช ไอยวริญญ์ก็ยกมือไหว้

“สวัสดิ์ค่ะอาจารย์”

ชาวยุกรรู้สึกว่าเป็นส่วนเกิน จึงค้อมศีรษะให้ ‘นายแพทย์สมเกียรติ’ และลูกกลับไปประจำตำแหน่งบาร์ستا

หอมสมเกียรติจึงนั่งแทนที่ พินิจลูกศิษย์สาวที่อบรมสั่งสอนกันมา ตั้งแต่เป็นนักศึกษาแพทย์ด้วยสายตาเอ็นดู เมื่อเห็นสภาพของไอยวริญญ์ ก็ถอนหายใจ เพราะรู้ว่านิสัยเอาจริงเอาจังและมุ่งมั่นกับการทำงานจนลืมกิน ลืมนอน

“เคสเมื่อวานมีปัญหอะไรไหม”

ไอยวริญญ์ส่ายหน้า “ไม่มีค่ะ ตรงตามผลตรวจเบื้องต้นของตำรวจ”

ชายวัยกลางคนพยักหน้ารับรู้ เขามองหน้าเขียวของลูกศิษย์ด้วยความเป็นห่วง

“อ่าวว่าหนูต้องพักผ่อนบ้างนะ โหมงานหนักไปสุขภาพจะแย่เอา”

“หนูก็ว่าอย่างนั้นแหละค่ะ” หญิงสาวพูดพลางยิ้มบางๆ เธอซาบซึ้ง ในความเป็นห่วงเป็นใยของสมเกียรติ และรับรู้ถึงความรักที่เขามีให้มากกว่า ความเป็นอาจารย์ลูกศิษย์ ซึ่งเธอก็รักและเคารพคนตรงหน้าเสมือนพ่อแท้ๆ

ไม่ต่างกัน

ทั้งที่...

หมอสวมเกียรติคือคนที่ทำให้พ่อและแม่แท้ๆ ของเธอตาย!

“พ่อคะ หนูสวยไหม”

ไอวยรวิญญ์ในวัยห้าขวบวิ่งตี๋อมายืนตรงหน้าบิดาพลาถหมุนตัวอวดชุดราตรีสีชมพูมีจีบระบายสีขึ้น ประดับด้วยดอกกุหลาบสีแดงที่ทำจากผ้าดูแล้วเหมือนเจ้าหญิงตัวน้อยที่หลุดออกมาจากเทพนิยาย

“สวยมากลูก คลาริของพ่อสวยที่สุดเลย”

เขาอุ้มลูกสาวมากอดอย่างรักใคร่ ภรรยาที่เพิ่งแต่งตัวเสร็จเดินลงบันไดมา ความสวยของเธอยังไม่สร้างซาไปจากเมื่อครั้งยังสาว ชายวัยกลางคนมองภรรยาด้วยแววตาเปี่ยมรัก

“รีบไปเถอะคุณ สายแล้ว”

เธอว่าพลาถจูงมือไอวยรวิญญ์ที่เขาเพิ่งวางลงพื้น แล้วเดินนำหน้าสามีไปอย่างรีบเร่ง งานแต่งงานของเพื่อนสนิทกำลังจะเริ่มขึ้นในอีกไม่ถึงชั่วโมง เธอซึ่งเป็นเพื่อนเจ้าสาวไม่อาจไปถึงงานช้ากว่ากำหนดได้

โชคดีที่การจราจรไม่หนักหนาสาหัสดังปกติของเมืองหลวงนี้ ทั้งสามคนมาถึงโรงแรมที่จัดงานก่อนเวลาเริ่มงานตามกำหนดการเพียงสิบนาที ภรรยาทำหน้าที่เพื่อนเจ้าสาวอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง ทั้งยืนโปรยยิ้มแจกของชำร่วย ทักทายแขกดูจประสาสัมพันธ์ของงาน ขณะที่ฝ่ายสามีพาลูกสาวมานั่งที่โต๊ะซึ่งจัดไว้ให้เพื่อนและคนสนิทของเจ้าภาพ

อาหารแบบบุฟเฟต์ละลานตา ทั้งสีลัน รูปร่าง และกลิ่นหอมจรุงย้วนน้ำลาย ล้วนกระตุ้นต่อมความอยากอาหาร จนชายวัยกลางคนตักมาเสียบพูนจาน มีจานเล็กๆ ตักไก่อบราดข้าวผัดปูมาให้ไอวยรวิญญ์ และอีกจานตักเพื่อภรรยาที่กว่าจะได้มานั่งกินก็คงช่วงเสร็จสิ้นพิธีการ

พลาถสายตาเหลือบแลเห็นของเหลวสีอำพันในแก้วกระเบื้องใส ชาย

วัยกลางคนกลิ่นน้ำลายเอือก

แม่ตั้งปณิธานเอาไว้แล้วว่าวันนี้จะไม่ดื่มแอลกอฮอล์โดยเด็ดขาด แต่น้ำลายที่สออยู่เต็มปากด้วยสัญชาตินักดื่ม ทำให้มือที่จับแก้วน้ำสั่นเทิ้มจนแทบควบคุมไม่อยู่ สายตามีได้ชำเลื่องแลคู่บ่าวสาวหรือบรรยากาศชื่นมื่นในงานเลี้ยงเลยแม้แต่น้อย กลับจับจ้องเพียงมุมเครื่องดื่ม

จับจ้องเพียง...แก้วเหล้าที่วางเรียงรายอยู่ในถาดเท่านั้น

“นั่งเบ๊ปหนึ่งนะลูก เดี่ยวพ่จะไปเอาน้ำก่อน”

เขาพูดกับลูกสาวโดยไม่สบตา คล้ายสำนึกผิดอยู่กกลางๆ ที่ไม่อาจหักห้ามกิเลสได้ สองเท้าก้าวฉับๆ ตรงไปยังตำแหน่งที่หมายตา ลนลานจนแทบชนกับพนักงานเสิร์ฟ กระทั่งเมื่อมือสัมผัสแก้วเหล้า ก็กระดกเข้าปาก อึกๆ ราวคนหลงทางกลางทะเลทรายพบโอเอซิส

ของเหลวไหลผ่านลำคอ ดวงตาก็วาวโรจน์อย่างปิติ

วางแก้วเหล้าลงด้วยมือที่หายสั่นแล้ว เขาก็หยิบอีกสองแก้วติดมือกลับมาที่โต๊ะ เด็กหญิงเห็นน้ำในแก้วของพ่อสีแปลกตา จึงถามด้วยความสงสัย

“นี่น้ำอะไรคะพ่อ”

พูดกลางเอื่อมมือหยิบ หมายถึงล้มลงรสชาติ แต่บิดากลับยกแก้วออกห่างอย่างตระหนก

“น้ำผลไม้ของผู้ใหญ่ มันขมมากลูก เด็กกินไม่ได้”

ไม่พูดเปล่า รีบยกแก้วดื่มเพราะกลัวเปลืองวางไว้แล้วลูกสาวจะหยิบไปชิม

กระทั่งภรรยาเสร็จจากหน้าที่เพื่อนเจ้าสาว ก็พบว่าสามีหน้าแดงก่ำพูดลิ้นแข็งฟังแทบไม่เป็นภาษา แม้โกรธที่อีกฝ่ายไม่อาจทำตามสัญญาที่ให้ไว้ เพราะหลายครั้งหลายหนที่เขาให้คำมั่นว่าจะไม่แตะเครื่องดื่มมึนเมาก็ไม่อาจทำได้อย่างปากว่า แต่หญิงที่ยึดมั่นในชนบที่ว่าภรรยาควรเป็นช้างเท้าหลังก็มีอาจตำหนิติเตียนสามีได้ คงทำเพียงนั่งเงิบอย่างไม่พอใจเท่านั้น

และหากรู้ว่าทั้งเธอและเขาจะไม่อาจกลับถึงบ้านได้ในคำคืนนี้ ผู้เป็นภรรยาคงไม่ยินยอมให้สามีที่ยืนกรานเสียงแข็งว่าตนไม่เมาเป็นสารตีโดยเด็ดขาด

เสียงเพลงลูกกรูดังจากลำโพง ขับกล่อมบรรยากาศให้ไม่เจียบเหงาเกินไปนัก เด็กน้อยในอ้อมกอดมารดาหลับตาพริ้มพลางกรนเบาๆ อย่างเหนื่อยอ่อน เพราะวิ่งเล่นซุกซนกับเพื่อนใหม่วัยเดียวกันในงานเลี้ยงจนหมดแรง หมิงวัยกลางคนอุ้มลูกน้อยไว้บนตัก เธอเองก็เหนื่อยล้าจนแทบฝันลืมตาไม่ไหว

เปลือกตาที่กำลังจะปิดลงพลันเปิดขึ้น

เมื่อเห็นรถกำลังจะเสียหลัก เธอก็กรี๊ดร้องเสียงดังลั่น เสียงนั้นกระตุกมโนสำนึกที่กำลังดับของคนที่ตื่นขึ้น และภาพที่เห็นเต็มสองตาคือเงาไหววูบของแสงไฟตรงหน้า รถแล่นไปเป๋มาราวกับงูเลื้อย เพราะสถิติสัมประสิทธิ์ของเขาถูกทำลายด้วยฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ ถนนที่ทอดยาวเป็นเส้นตรงพลันโค้งโค้งในจักขุ แสงพร่าเลือนยิ่งทำให้ระยะยะไม่ถูก

ที่ตั้งใจจะเหยียบเบรก กลับเหยียบคันเร่ง

ที่ตั้งใจจะประคองพวงมาลัย กลับหักเลี้ยว

โดยไม่ทันได้มองกระจกข้างว่ามีรถแล่นมาทางเลนขวาในระยะกระชั้น เหล็กปะทะเหล็กส่งประกายไฟแปลบปลาบ เสียงสนั่นดังกึกก้องกัมปนาท ความเร็วของรถทั้งสองส่งให้แต่ละคันเสียหลักพุ่งไปคนละทิศคนละทางอย่างไม่อาจควบคุม

รถยุโรปของคู่กรณีเคราะห์ดีกว่า เห็นขึ้นเกาะกลางถนนไปถูกหยุดไว้ด้วยพุ่มไม้ที่ปลูกเป็นแนวยาวจนรถจอดค้างอยู่ตรงนั้น ด้วยเพราะคาดเข็มขัดนิรภัย ประกอบกับถุงลมนิรภัยที่ทำงานทันท่วงที ชายเจ้าของรถจึงมิได้รับบาดเจ็บเท่าใดนัก

ผิดกับคันของโอยวริญญ์

ด้วยความมั่นใจ เมื่อเกิดสถานการณ์ฉุกเฉิน บิดาจึงมีอาจकुสติ
แก้ปัญหาได้ รถญี่ปุ่นคันเล็กหมุนคว้างเป็นวงไปกลางถนน ก่อนประสาน
เข้ากับรถกระบะที่แล่นมาด้วยความเร็วสูง จนหน้ารถของเด็กหญิงยุบเข้ามา
เกือบถึงห้องโดยสาร

สามีซึ่งไม่คาดเข็มขัดนิรภัยถูกแรงเหวี่ยงกระชากไปกระแทกกระจก
หน้ารถจนกะโหลกศีรษะยุบไปกว่าเดิมครึ่ง ฟ่ายภรรยาแม้คาดเข็มขัดด้วยหวัง
ความปลอดภัยของตน แต่แรงกระชากก็ทำให้กระดูกคอเคลื่อน เสียชีวิต
ตามสามีไปไม่ห่างกัน

คงเหลือเพียงเด็กน้อยที่รอดชีวิตอย่างปาฏิหาริย์

แม้มีร่องรอยบาดแผลทั่วทั้งร่าง แต่ไอยาริบุญญ์ได้รับบาดเจ็บเพียง
เล็กน้อยเท่านั้น เมื่อเจ้าหน้าที่กู้ภัยยังดซาการถออกมาก็พบเด็กน้อยร้องไห้จ้า
อย่างหวาดกลัว สภาพของเธอที่ถูกอัดอยู่กับศพบิดามารดาสร้างความสังเวช
ให้ทุกคนที่พบเห็น เจ้าหน้าที่ต้องรีบให้การช่วยเหลือเธอโดยเร็วที่สุด

ไอยาริบุญญ์ในวัยห้าขวบไม่รู้เลยว่า บิดามารดาที่หลับไปไม่อาจตื่น
ขึ้นมาเล่นกับเธอ ป้อนข้าวป้อนขนม อาบน้ำแต่งตัว เล่านิทาน พาเธอไป
สวนสนุก

และ...บอกรักเธอได้อีกต่อไปแล้ว

เด็กหญิงยังเยาว์วัยเกินกว่าจะยอมรับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับ
ตนเองและครอบครัวอย่างกะทันหันได้

เมื่อลืมตาตื่นขึ้นมา พบว่าตนเองอยู่ที่โรงพยาบาลก็ร้องไห้อย่าง
เสียขวัญ เพราะจดจำประสบการณ์เมื่อครั้งป่วยติดเชื้อไวรัสอาร์เอสวีจน
ปอดบวมได้ ครั้งนั้นยามเจอหน้าหมอ เป็นต้องโดนฉีดยา โดนเจาะเลือด
เข็มแหลมจิ้มเนื้อบางเจ็บไปถึงขั้วหัวใจ

ทั้งเจ็บ...ทั้งกลัว

“พ่อจ๋า แม่จ๋า อยู่ที่ไหน หนูไม่อยากอยู่โรงพยาบาล พ่อมาหาหนู

หน่อย”

‘ศศิประภา’ นางสาวที่รักและเลี้ยงดูไวยวริญญ์มาตั้งแต่อ่อนแอแต่อก กอดหลานสาวไว้แน่น พลังเก็บกลิ่นก้อนสะอื้นไว้ไม่ให้เด็กหญิงเห็น หญิงสาวปดว่าพอกับแม่ของเธอไปธุระ ไม่อาจมารับตอนนี้ได้ และสัญญาว่าจะ อยู่ตรงนี้ไม่ห่างไปไหนให้หลานกลัว

สิ่งที่ทำให้ศศิประภาลำบากใจที่สุดมิใช่การดูแลเด็กวัยห้าขวบ เพราะ เธอที่เป็นม่ายสามิตายไม่มีทายาท รู้สึกรักเอ็นดูไวยวริญญ์ดุจลูกตนเอง อยู่แล้ว ทว่าอนาคตอันใกล้ ยามเด็กหญิงหายดีและได้รับอนุญาตให้ออก จากโรงพยาบาล เธอยังคิดไม่ตกว่าจะตอบคำถามเรื่องบุญการืออย่างไร จะ ปกปิดไว้ได้นานแค่ไหน

และเพราะไม่รู้ว่าจะต้องทำเช่นไร กระทั่งงานศพของพี่สาวและพี่เขย ศศิประภายังกลั่นใจไม่อาจไปร่วมงาน เพราะต้องอยู่ดูแลหลานสาวที่สภาพ จิตใจยังไม่เป็นปกติ

กว่าจะกล่อมและปลอบขวัญให้ไวยวริญญ์ยอมอยู่กับตนโดยเล็ก ร้องให้หาพ่อและแม่ ก็นานร่วมเดือน

บ้านไม้กิ่งปูนสองชั้นตั้งอยู่ในซอยลึกย่านชานเมือง บรรยากาศร์มรีน ด้วยแม่ไม้ที่สามีปลูกไว้เมื่อครั้งยังมีชีวิต หูกระจงและประตูแฝงก้าน บดบังแสงแรงของดวงอาทิตย์สร้างความร่มรื่น อีกฝั่งมีพีชสวนคร่ำที่ หญิงสาวปลูกไว้กินเพื่อประหยัดค่าใช้จ่าย แม่ได้รับเงินก้อนใหญ่เมื่อสามี ผู้มียศร้อยตรีเสียชีวิตไป แต่ลำพังอาชีพแม่ค้าขายขนมอย่างเธอมีรายได้ ไม่มากนัก หากไม่รู้จักประหยัดดอดอดคงลำบากในภายภาคหน้า

คิดถึงสามีก็อดใจหายไม่ได้ นายทหารหนุ่มได้รับคำสั่งแต่งตั้ง โยกย้ายไปปฏิบัติหน้าที่ในจังหวัดยะลา อันเป็นหนึ่งในสามจังหวัดชายแดน ภาคใต้ที่มีเหตุการณ์ก่อการร้ายรุนแรง เมื่อรู้คำสั่ง ศศิประภาใจหล่นวูบไป กองอยู่แทบเท้า ภาวนาทุกคำเข้าให้สามีปลอดภัย รอจนกว่าจะมีคำสั่งให้ กลับมาอยู่คู่เคียงเธอดังเดิม

แต่คำภาวนานั้นไม่เป็นผล สามเดือนหลังจากเขาไปปฏิบัติหน้าที่ ทุก
 ลีอก็นำเสนอข่าวที่ผู้ก่อการร้ายวางระเบิดล่อให้ทหารและตำรวจไปตรวจสอบ
 ที่เกิดเหตุ ก่อนระเบิดซ้ำจนทหารเสียชีวิตสามนาย

หนึ่งในนั้นคือสามีของเธอ

เขาเคยพร่ำบอกว่าอยากมีลูก แต่เพราะอาชีพทหารที่ต้องปกปักรักษา
 พิทักษ์แผ่นดิน ทำให้ไม่ค่อยได้กลับบ้านเท่าใดนัก แม้ศศิประภาจะชินกับ
 การอยู่คนเดียว แต่การจากไปอย่างไม่มีความหวังกลับทิ้งความเศร้าโศกเอาไว้
 ในทุกอณูของบ้านหลังนี้

หากมีเด็กตัวเล็กสักคนวิ่งเล่นซุกซนคงพอคลายเหงาได้บ้าง

และบัดนี้ ไอยวรวิญญ์คือสิ่งที่จะมาเติมเต็มบ้านเธอให้สมบูรณ์พร้อม
 ดังที่เคยวาดฝันไว้ ศศิประภาซึ่งครองตัวเป็นโสดมาจนอายุย่างเข้าเลขสาม
 จึงตั้งปณิธานไว้กับตนเองว่า จะรักและดูแลหลานสาวคนนี้ให้ดีเหมือนเป็น
 ลูกแท้ๆ ของตน

เพราะสนิทกับหลานสาวเป็นทุนเดิม ช่วยพี่สาวเลี้ยงมาตั้งแต่แรก
 ตลอด ไอยวรวิญญ์เองก็รักและติดน้ำสาวอยู่ไม่น้อย เพราะเป็นฝ่ายตามใจ
 เธอมากกว่าบิดามารดาที่เลี้ยงดูอย่างเข้มงวด เมื่อร้องอยากได้อะไร หาก
 มีใช้สิ่งที่คิดว่ามีสารประโยชน์ ดังเช่นของเล่นหรือตุ๊กตา ก็มีเพียงนำคน
 นี้ที่ซื้อมาให้หันที่จนถูกพี่สาวปรามอยู่บ่อยครั้ง

เมื่อผ่านพ้นเหตุการณ์โศกสลดนี้มาชั่วระยะเวลาหนึ่ง ไอยวรวิญญ์จึง
 ค้นคืนและอยู่บ้านนำสาวโดยไม่รู้สึกขัดเขินหรือแปลกที่แปลกทาง

“โตขึ้นหนูอยากเป็นหมอ”

เมื่อถูกถามว่าอยากทำอาชีพอะไรในอนาคต เด็กหญิงตอบเพียง
 ประโยคเดียวเสมอ เพราะแม้ทุกครั้งที่ไปโรงพยาบาล เธอจะเข็ดขยาดและ
 ไม่อยากเจอหน้าหมอด้วยกลัวถูกฉีดยา แต่เมื่อได้เรียนรู้ว่าหมอก็คืออาชีพที่
 ช่วยเหลือผู้คนที่เจ็บป่วยทุกข์ทรมานให้หายดี ความประทับใจจึงฝังติดตรึง
 อยู่ในหัวคำหนึ่งจนสร้างแรงบันดาลใจให้เธอมุ่งมั่นอยากไปให้ถึงเป้าหมายที่

ฝันไว้

และแม้อาชีพขายขนมไทยของศศิประภาจะมีรายได้ไม่มากเทียบ-
เทียมพี่สาวและพี่เขยที่ประกอบกิจการอยู่ช่อมรณยนต์ แต่หญิงสาวก็ไม่ยอม
ให้หลานด้อยกว่าเด็กคนอื่นเรื่องการศึกษาเล่าเรียนโดยเด็ดขาด

ศศิประภาส่งเสริมให้ไอลยวิญญูเรียนหนังสือตั้งแต่ชั้นอนุบาลใน
โรงเรียนเอกชนโรงเรียนเดิมที่เด็กหญิงเรียนอยู่ ด้วยความเป็นเด็กหัวดี
สอบได้ที่หนึ่งในทุกภาคการศึกษา จึงสามารถสอบเข้าโรงเรียนรัฐบาลชื่อดัง
ในระดับมัธยม และสอบติดคณะแพทยศาสตร์ในมหาวิทยาลัยอันดับต้น
ของประเทศได้

ศศิประภาภูมิใจในตัวหลานสาวจนน้ำตาปรึ่มเมื่อไอลยวิญญูเดินมา
บอกว่าตนกำลังจะเป็นนักศึกษาแพทย์

แต่คนเป็นหลานกลับตระหนกตกใจเสียยิ่งกว่า เมื่อรู้ความจริงจาก
ปากนำสาวว่า เงินทุกบาททุกสตางค์ที่ส่งเสียให้เธอเล่าเรียน ค่าใช้จ่ายต่างๆ
ตั้งแต่เล็กจนโต ล้วนเป็นเงินของ ‘นายแพทย์สมเกียรติ’

คู่กรณีในอุบัติเหตุที่พรากชีวิตพ่อและแม่ของเธอไป

คืนนั้นสมเกียรติรีบเร่งเดินทางไปยังจังหวัดกาญจนบุรี

เขาขับรถออกจากบ้านเวลาสองทุ่มพอดีตั้งใจให้ถึงจังหวัด
ปลายทางก่อนเที่ยงคืน เพื่อพักผ่อนในโรงแรมที่จองไว้ พรุ่งนี้เขาต้องเข้า
ร่วมการสัมมนาทางวิชาการพยาธิวิทยาตอนแปดโมงเช้า แม้ปกติจะพักผ่อน
ไม่เป็นเวลา แต่หมอนิติเวชไม่ยอกนั้งสัปดาห์ในห้องประชุม

และเพราะความรีบ เขาจึงขับรถเร็วเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดใน
เลนขวาสุด

รถคันที่แล่นอยู่เลนกลางจู่ๆ ก็หักเลี้ยวตัดหน้า สมเกียรติไม่อาจ
หยุดรถได้ทันเวลาที่ แม้กระทัีบเบรกเต็มแรง แต่ความเร็วก็ทำให้รถของเขา
พุ่งชนรถคู่กรณีจนตนเองประสบบุบัติเหตุรถเหินขึ้นไปหยุดอยู่บนเกาะ

กลางถนน

เท้าข้างหนึ่งก้าวเหยียบลงไป ในสัมปรายภาพ ทว่าอีกข้างยังยั้งเอาไว้
ได้ทันจนสมเกียรติรอดชีวิตมาได้ อย่างหวุดหวิด

เปิดประตูรถลงไปหมายเอาเรื่องคู่กรณี ใจกลับหายวาบเมื่อเห็น
สภาพรถญี่ปุ่นคันเล็กที่หน้ารถบัสบี้ เศษชิ้นส่วนของรถแตกหักเสียหาย
กระจัดกระจายเต็มถนน เนื่องจากเสียหลักพุ่งชนกับรถกระบะที่เล่นอยู่อีก
เลน ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าคนในรถหากไม่บาดเจ็บสาหัสก็คงถึงแก่ชีวิต เขารีบ
โทรศัพท์แจ้งตำรวจ และพยายามหาทางช่วยเหลือคนเจ็บ แต่สภาพรถที่ถูก
อัดจนด้านหน้ายุบมาเกือบถึงห้องโดยสาร ลำพังเพียงสองมือไม่อาจง้างเปิด
ประตูเหล็กที่บู้บิตเพื่อเปิดทางช่วยเหลือผู้ติดอยู่ภายในรถได้

รอดด้วยใจกระวนกระวาย รถราที่แล่นผ่านไปไม่มีสักคันคิดจะจอด
ลงมาช่วยเหลือ เวลาที่ผ่านไปแต่ละนาทีเสมือนหัวใจถูกบีบรัดจนอึดอัด
มากขึ้นเรื่อยๆ ยิ่งตนเป็นหมอ มีคนกำลังจะตายต่อหน้า ความรู้สึกผิดบาป
ยิ่งเกาะกุมจิตใจจนหยาดน้ำเอ่อล้นขอบตา

เวลาผ่านไปนานเท่าใดไม่อาจนับ กระทั่งได้ยินเสียงไซเรน ใจก็ขึ้น
ขึ้นมาเปลาะหนึ่ง เจ้าหน้าที่ระดมสรรพกำลังช่วยเหลือคนเจ็บมือเป็นระวง
เขาก็ไม่นิ่งเฉย พยายามช่วยเหลือในส่วนที่ตัวเองทำได้อย่างเต็มที่

และสายตาดำล้นสกับดวงตาคู่หนึ่งที่เปี่ยมด้วยความหวาดกลัว เด็ก
ตัวเล็กถูกอุ้มออกมาจากรถร้องไห้จ้าด้วยความเสียขวัญ เสียงร้องนั้นดัง
เขย่าใส่ตบประสาทให้เขาแทบลืมหั้งยีน เมื่อเห็นว่าชายหญิงที่น่าจะเป็นบิดา
มารดาของเด็กคนนั้นเสียชีวิตคาที่จากอุบัติเหตุครั้งนี้

ราวมีก้อนหินมาถ่วงให้จิตใจหนักอึ้ง เด็กน้อยต้องกำพรวดเพราะ
อุบัติเหตุที่เขามีส่วนก่อ หากขับรถช้ากว่านี้สักนิด คงพอบรรเทาไม่ให้เกิดเหตุ
ร้ายแรงเช่นนี้

สมเกียรติถูกดำเนินคดีในข้อหาขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่น
ถึงแก่ความตาย แต่เมื่อผลชันสูตรออกมาว่าชายคนขับรถคู่กรณีมีปริมาณ

แอลกอฮอล์ในเลือดสูงเกินค่าที่กฎหมายกำหนด ก็พอเป็นเหตุบรรเทาโทษ
ให้เขาไม่ต้องติดคุกติดตะราง

ชายหนุ่มรอดคุก แต่ความรู้สึกผิดก็ยังท่วมท้นหัวใจ เขาไปเคารพ
ศพผู้เสียชีวิต แม้นญาติพี่น้องผู้ตายจะรู้ว่าเขาคือคู่กรณี แต่ทุกคนรู้ว่าญาติ
ของตนเป็นฝ่ายผิดเพราะเขาแล้วซ้ำ จึงไม่มีใครคิดกล่าวโทษหรือรังเกียจ
สมเกียรติ กลับซาบซึ้งในน้ำใจที่เขาอุทิศส่มาช่วยงานศพเสียด้วยซ้ำ

หมอหนุ่มไม่พบเด็กหญิงคนนั้น

เขาสอบถามเพื่อตามหา และอยากขอโทษในสิ่งที่เกิดขึ้น จนได้รู้ว่า
ตอนนี้เด็กหญิงอยู่ในความดูแลของน้ำสาว วันรุ่งขึ้นเขาจึงรีบเดินทางไปยัง
บ้านตามที่ได้ข้อมูลมา

กลิ่นหอมของจำปีไซโยมาเมื่อเดินถึงริมรั้ว ใจเต้นไม่เป็นสำเมื่รู้ว่า
ต้องเผชิญหน้ากับชีวิตที่ถูกพรากพ่อและแม่ด้วยน้ำมือของตน สมเกียรติ
มองผ่านช่องว่างของรั้ว เห็นหญิงสาวคนหนึ่งนั่งทำขนมอยู่หน้าบ้าน โดยมี
เด็กหญิงคนนั้นนอนหลับอยู่ข้างกัน

แก้มนวลยังมีคราบน้ำตาล...

เขาไม่กล้ากดกริ่ง จึงส่งเสียงเรียกเบาๆ พอให้คนที่นั่งอยู่ได้ยิน เมื่อ
ศศิประภาเห็นคนแปลกหน้ามาด้อมๆ มองๆ อยู่หน้าบ้าน จึงลุกเดินไปหา
อย่างสนเท่ห์ เพราะไม่รู้จุดประสงค์การมาของชายคนนี้

“สะ...สวัสดีครับ ผมชื่อสมเกียรติ เป็น...คนที่ขับรถชนกับพี่สาวคุณ”

ศศิประภาตัวชา มองผ่านช่องว่างของรั้วเห็นประกายตาเศร้าหม่น
หญิงสาวรับรู้สาเหตุที่แท้จริงของอุบัติเหตุอยู่แก่ใจ ประกอบกับเป็นคนมี
เหตุผล มองโลกตามสังขารชีวิต มิใช่คนเจ้าคิดเจ้าแค้นอันใด จึงเลื่อนเปิด
ประตูพลางกล่าวเสียงเบาด้วยกลัวหลานจะตื่น

“เชิญค่ะ”

เขาเดินเข้าบ้านมาตามคำเชิญ ร่างเล็กติดจะงุ่มง่ามไหลเวลาเดินคล้ายคน
ไม่มั่นใจของสมเกียรติทำให้ดูไม่มีสง่าราศี หากมิได้เห็นยามอยู่ในชุดกาวน

คงไม่มีใครคิดว่าชายผู้นี้มีคำนำหน้าชื่อว่านายแพทย์

เห็นแววตาที่เหลือบมองหลานสาวบ่อยครั้ง ศศิประภาจึงล่วงรู้ความรู้สึก เธอเชิญแขกนั่งที่เก้าอี้ข้างบ้าน ในตำแหน่งที่พอเหลือบแลเห็นได้ว่าหลานสาวตื่นหรือไม่

“มีธุระอะไรคะ”

มีใช้คำก่อน เป็นเพียงการถามจุดประสงค์ของแขกไม่ได้รับเชิญอย่างตรงไปตรงมา

“ผม...รู้สึกผิดจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และสงสารเด็กคนนั้นที่ต้องกำพร้าพ่อแม่”

“ไม่ใช่ความผิดของคุณหรอกค่ะ ทางฉันเองต่างหากที่ต้องขอโทษคุณที่เป็นต้นเหตุให้เกิดอุบัติเหตุครั้งนี้”

สมเกียรติส่ายหน้า “แต่ถึงอย่างไรผมก็มีส่วนก่อให้เกิดเหตุร้ายด้วย ผมไม่มีคำใดจะพูดได้มากไปกว่า...ขอโทษครับ”

เขาค้อมศีรษะให้คนอายุน้อยกว่า ศศิประภาสัมผัสได้ถึงความจริงใจ จึงรู้สึกซาบซึ้งใจในสิ่งที่ชายตรงหน้ากระทำ

ลมเย็นพัดมาวูบหนึ่ง กลิ่นจ๊อบีไซยเตะจมูก สมเกียรติสูดลมหายใจเข้าปอดลึกอย่างตัดลิ้นใจ มองศศิประภาด้วยแวตามุ่งมั่นก่อนพูดสิ่งที่คิดมาทั้งคืน

“ผมอยากชดใช้ความผิด โปรดให้ผมได้ดูแลเด็กคนนั้นจนกว่าเธอจะสำเร็จการศึกษาในระดับสูงที่สุดที่เธอทำได้ด้วยเถิดครับ”

หญิงสาวเลิกคิ้ว เธอไม่เข้าใจสิ่งที่เขาพูด

“เอ่อ...ผมหมายถึง ขอให้ผมได้ส่งเสียค่ากินค่าอยู่ ค่าเล่าเรียน และค่าใช้จ่ายอื่นทั้งหมดของเด็กคนนี้ จนกว่าเธอจะเรียนจบและมีงานทำด้วยเถิดครับ”

เมื่อเข้าใจความหมาย ศศิประภาจึงขึงตามองชายหนุ่มอย่างไม่สบบอารมณ์ก่อนกล่าวเสียงแข็ง

“หลานคนเดียวฉันเลี้ยงได้ ไม่จำเป็นต้องรบกวนคุณหรอกค่ะ”

สมเกียรติหน้าเสียว เขาพูดลละล้าลักจนฟังแทบไม่ได้ศัพท์

“ขอโทษครับ ผมไม่ได้มีเจตนาไม่ดีหรือคิดดูถูกคุณเลย ผมแค่คิดว่าเด็กคนนี้ต้องเสียพ่อแม่ไปโดยมีผมเป็นหนึ่งในต้นเหตุ หากพ่อแม่ของเธออยู่คงดูแลเธอได้อย่างดีที่สุด ผมจึงอยากรับผิดชอบแทนในส่วนนั้น หากผมไม่ได้ทำอย่างที่ตั้งใจ คงรู้สึกผิดไปตลอดชีวิตครับ”

เมื่อได้รับฟังคำยืนยันที่ไม่มีเจตนาอื่นใดแอบแฝง นอกจากปรารถนาตามที่กล่าวมาจริงๆ ศศิประภาจึงลดท่าที่มีนตึงลง พลังมองไหลลู่ของคนตรงหน้าด้วยความรู้สึกหลากหลาย

ไม่มีคำพูดใดเปล่งออกมาครู่หนึ่ง คงได้ยินเพียงเสียงใบไม้เสียดสีดังแกรกรากระคนเสียงนกร้อง แดดชำแรกผ่านช่องว่างของหมู่เมฆลงมาจนอากาศร้อนอ้าว เหงื่อที่ผุดพรายบนใบหน้าของสมเกียรติยิ่งทำให้ชายหนุ่มดูน่าสงสารในสายตาหญิงเจ้าของบ้านเป็นทบทวี

“ถ้าอย่างนั้น...ก็ได้ค่ะ แต่ฉันขอรับเพียงค่าเล่าเรียนของหลานเท่านั้นนะค่ะ ค่าใช้จ่ายอื่นฉันมีปัญญาหาได้ คงไม่ต้องรบกวนคุณทุกอย่าง”

เพียงเท่านี้ ชายที่ตีสีหน้าเคร่งเครียดเกมหวุ่นวิตกก็มีรอยยิ้มขึ้นมาได้บ้าง ปรากฏการณ์แรกถูกทำลายลงแล้ว แม้ตอนนี้หญิงสาวจะยังไม่รับเงินทองทั้งหมดตามที่เขาเสนอให้ แต่ต่อไปเขาจะหาทางหยิบยื่นค่าชดเชยจากความผิดให้ครบถ้วนตามที่ตั้งใจไว้ให้จงได้

“แล้วฉันจะบอกหลานให้ว่าคุณเป็นคนช่วยเหลือเธอ”

“ไม่ต้องครับ! ผมไม่ต้องการให้เธอรู้ ตอนนั้นเด็กคนนั้นยังไม่รู้ประสา แต่หากเธอโตขึ้นและรู้ว่าคนที่ดูแลเธอคือคนที่ทำให้พ่อแม่ของเธอตาย ผมคง...”

ได้ยินเช่นนี้ แม่ล้งเลใจ แต่ศศิประภาก็ยอมทำตามคำร้องขอของสมเกียรติ หมอหนุ่มยื่นซองที่บรรจุเงินจำนวนมากพอให้เธอใช้เป็นค่าเทอม ส่วนที่เกินมาอีกมากโขแม้ยากคิน แต่เขาก็จากไปเสียแล้วโดยไม่ทิ้งข้อมูล

ติดต่อกันได้ไฉไล ศศิประภาจึงจนปัญญา และเก็บเงินส่วนนี้ไว้เพื่อรอพบเขา ในครั้งหน้า จะได้คืนไปเสีย

แต่สมเกียรติกลับไม่เคยปรากฏตัวที่บ้านหลังนี้อีก เขาใช้วิธีฝากคน นำของเงินมาให้ทุกเดือน ศศิประภาซึ่งประสงค์จะคืนเงินส่วนเกินให้คน แลกหน้าที่ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนเป็นคนส่งเอกสาร ก็ได้รับคำปฏิเสธว่า ไม่รู้จักคนว่าจ้าง เพียงแคร์รับเงินเพื่อแลกกับการนำของมาส่งให้เท่านั้น

ศศิประภาจึงจนปัญญา และเก็บเงินส่วนเกินไว้ เพื่อหวังว่าสักวันหนึ่ง จะได้คืนให้หมอสมาเกียรติ

ไอลยวิญญูเป็นเด็กหัวดี ฉลาดกว่าเด็กในวัยเดียวกันอย่างเห็นได้ชัด เธอสอบได้ที่หนึ่งในทุกภาคการศึกษา รวมถึงเป็นตัวแทนร่วมกิจกรรมต่างๆ เช่น การถือพานในพิธีไหว้ครู การประกวดนางนพมาศ เซียร์ลีตเตอร์ ดรัม-เมเยอร์ เด็กหญิงควมทุกตำแหน่ง จนครูทุกคนเอ่ยปากชมว่าเป็นเด็กเรียนดี กิจกรรมเด่น

เมื่อรู้ความ เด็กหญิงก็ตระหนักถึงความจริงว่าตนไม่มีพ่อแม่เหมือน เด็กคนอื่น หากเป็นเด็กวัยนี้ทั่วไปคงรู้สึกขาดและอาจเป็นเหตุให้พาตัวเอง ไปสู่หนทางที่ไม่ดี แต่ไอลยวิญญูกลับไม่เป็นเช่นนั้น ด้วยความรักที่ได้รับ จากน้ำสาว ประกอบกับเป็นเด็กคิดดี จึงทำให้เธอไม่รู้สึกขาดหรือมีปมด้อย

กระทั่งสอบเข้ามหาวิทยาลัยรัฐบาลเบอร์ตันของประเทศในคณะ แพทยศาสตร์ได้ ศศิประภาประหม่นแล้วว่าหลานสาวเป็นคนมีเหตุผล อยู่ในวัยที่พร้อมจะยอมรับเรื่องจริงที่ปกปิดไว้แสนนาน เธอจึงตัดสินใจบอก ความจริงทั้งหมด

“อุบัติเหตุในตอนนั้นที่หนูรอดชีวิตได้อย่างปาฏิหาริย์ รถที่พ่อหนู ขับชน เจ้าของรถเป็นหมอ ชื่อนายแพทย์สมเกียรติ”

ไอลยวิญญูไม่เข้าใจสาเหตุว่าทำไมจู่ๆ น้ำสาวถึงพูดเรื่องในอดีตขึ้นมา พูดยืนยันว่าเธอเล่าข้อดีเรื่องการเป็นว่าที่นักศึกษาแพทย์มาบอก

“น้ำปลาวายังไงนะคะ”

“หมอสมเกียรติ คุณกรณีในอุบัติเหตุของพ่อแม่หนู เป็นคนรับผิดชอบดูแลค่าใช้จ่ายต่างๆ ทั้งค่ากินค่าอยู่และค่าเล่าเรียน ตั้งแต่หนูอายุห้าขวบจนถึงตอนนี้”

เด็กสาวอ้าปากค้าง ราวถูกชกเข้าที่ปลายคาง เธอมีงงสับสนไม่รู้จะทำอารมณ์เช่นไรดี ได้แต่ยืนนิ่งอยู่อย่างนั้น

“คุณหมอเขารู้สึกผิดที่ทำให้พ่อกับแม่ของหนูตาย จึงขอชดใช้ด้วยการส่งเสียเลี้ยงดูหนูจนเรียนจบ น้ำไม่กล้าบอกเพราะหนูยังเด็กอยู่ แต่วันนี้น้ำเชื่อว่าหนูมีเหตุผลมากพอที่จะแยกแยะได้ จึงไม่อยากปิดเรื่องนี้อีกต่อไป”

หญิงวัยกลางคนลู่ศีรษะหลานสาวอย่างรักใคร่ “หนูโกรธหมอสมเกียรติไหมลูก”

ไอยวริณณ์เงียบไปพักหนึ่งก่อนส่ายหน้า “ไม่โกรธค่ะ”

คิดไม่ผิดจริงๆ...ศศิประภายิ้มอย่างภูมิใจในตัวหลานสาว แม้มิได้มีเวลาอบรมสั่งสอนอย่างเต็มที่ เพราะอาชีพหลักของเธอทำให้ต้องตื่นตั้งแต่ห้ายังไม่สว่างเพื่อไปซื้อวัตถุดิบที่ตลาด กว่าจะกลับมาลงมือทำขนมหลากหลายชนิดจนเสร็จ หลานสาวก็ไปโรงเรียนเสียแล้ว ช่วงกลางวันขายขนมอยู่ที่ตลาดจนถึงหัวค่ำ กลับบ้านก็เหน็ดเหนื่อย ได้พูดคุยกับไอยวริณณ์เพียงไม่กี่คำก็ต้องรีบนอน เป็นเช่นนี้ทุกวันไม่เคยเปลี่ยน

นับตั้งแต่เกิดอุบัติเหตุ ไอยวริณณ์ก็กลายเป็นเด็กพูดน้อย สีหน้าหนึ่งคล้ายไร้อารมณ์ ศศิประภาแทบไม่เคยเห็นหลานสาวหัวเราะเสียงดังยามดูละครหรือภาพยนตร์ตลก คงทำเพียงยิ้มน้อยๆ ให้พอรู้ว่ายังมีอารมณ์ร่วมหรือยามเผชิญเหตุการณ์เศร้าสลดก็ไม่มีน้ำตาแม่สักหยด มีเพียงประกายหม่นในแววตาเท่านั้น

เมื่อศศิประภาบอกเรื่องที่ปกปิดมาแสนนาน จึงรู้สึกเหมือนยกภูเขาออกจากอก

แต่สำหรับคนเป็นหลาน
ภูเขายังคงตั้งตระหง่านอยู่นอก ไม่มีทีท่าจะถูกยกออกไปได้โดยง่าย
เพราะความลับเรื่องพลังพิเศษ ‘การไต่ยีนเสี่ยงจากศพ’ เป็นเรื่องที่ยากจะบอกให้ใครเชื่อ กระทั่งญาติที่เลี้ยงดูเธอมาอย่างศติประภากก็ตาม

< เนิร์สไม่เนิร์ด

Kaekiki เชิญ *Jom Angel* เข้าร่วมกลุ่ม

Jom Angel เข้าร่วมกลุ่ม

Kaekiki ยินดีต้อนรับน้องจอมเข้าสู่กลุ่มลับที่เอาไว้สำหรับเมาท์มอย
หยอหยิงเฉพาะเรื่องแซ่บๆ ในโรงพยาบาลนี้

Kaekiki ทุกโคนนน น้องจอมเพิ่งมาทำงานแผนกศัลย์ทั่วไปควบศัลย์
กระดุก อย่าเพิ่งไว้วางใจให้น้องตกใจละ

Jongkol อ้อ น้องที่ใส่แว่นตัวเล็กๆ ไซ้มะ เพิ่งเห็นเมื่อเช้า ยังคุยกับพี่นุ้ม
อยู่เลยว่าน่ารักดี พี่ชื่อจนะ

Boom Valentine สวัสดิค่น้องจอม พี่นุ้มนะคะ อายุมากที่สุดแต่หน้าอ่อน
ที่สุดในนี้แล้วคะ ยินดีที่ได้รู้จัก

Kaekiki แนะนำตัวอย่างเป็นทางการอีกที พี่เกนะคะ ยินดีที่ได้รู้จัก

Jom Angel สวัสดิค่นะพี่ๆ ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะคะ

๒

เสียงจากศพ

“ลูกจ๋า แม่รักลูกมากนะ”

“คลารี พ่อรักหนู พ่อยังไม่อยากจากหนูไปเลย”

สองประโยคดังก้องในโสต ข้าไปซุ่มมาราวเครื่องเล่นเพลงเปิดวนเอาไว้เช่นนั้น แม่ผู้พูดจะนอนนิ่ง ริมฝีปากไม่เผยออ้าแม่สักกระพิก แต่เด็กน้อยที่ร้องไห้จ๋าอย่างเสียวขวัญเพราะสะดุ้งตื่นตกใจเมื่อรถที่นั่งมาถูกชนดังโครม ยังคงได้ยินเสียงพ่อและแม่พูดกับตนไม่ขาดปาก

“พ่อจ๋า แม่จ๋า”

เรียกสุดเสียงจนคอแหบแห้ง มือเล็กเขย่าร่างมารดาที่นั่งคอบีบติดธรรมชาติ ด้วยไรรู้เพียงสางจึงไม่รู้เลยว่าบัดนี้บุพการีจากตนไปอย่างไรไม่มีวันหวนกลับแล้ว

แต่ยังคงได้ยินพ่อกับแม่พูดอยู่...

เด็กหญิงวัยห้าขวบไม่รู้ว่าเสียงที่เธอได้ยิน คือปรารถนาสุดท้ายที่ติดค้างอยู่ในจิตใจของพ่อและแม่ ก่อนหน้านั้นเธอเป็นเพียงเด็กธรรมดา ไม่ได้มีพรสวรรค์หรือพลังพิเศษเหนือธรรมชาติใด แต่เพราะทำข้งหนึ่งเหยียบ

ย่างเข้าสู่ปรโลก เมื่อหวนกลับคืนมาได้ พลังบางอย่างจึงตื่นขึ้น

คงเป็นการดีกว่านี้ หากพลังเหนือธรรมชาติที่เธอได้รับหลังข้ามผ่านความตายมาได้ อย่างน่าอัศจรรย์ จะมีใช้พลังการได้ยินเสียงจากคนตาย!

หนึ่งประโยคที่ติดค้างในจิตใจของผู้ตาย แรงปรารถนาอันลึกกล้าที่แม่ความตายจะพรากวิญญาณไปจากร่าง แต่ปรารถนานั้นยังคงฝังแน่นอยู่ในหัวใจ หากเป็นปกติ คงไม่มีใครล่วงรู้ถึงถ้อยคำนี้ แต่ราวสวรรค์เล่นตลก พลังอันน่าสะพรึงกลัวกลับมากอยู่ในร่างเด็กไร้เดียงสา

ไอยวริญญ์ไม่เคยล่วงรู้เลยว่าตนมีความสามารถพิเศษ กระทั่งวันหนึ่งในวัยประถมห้า เด็กหญิงต้องตามคศิไประภาไปงานศพเพื่อน ทันทีก้าวเท้าเข้าศาลาจัดงาน เสียงตะคอกก็ดังเสียดไสตจนเธอสะดุ้งเฮือก

“กูไม่ยอมให้มึงเอาเงินทองของกูไปเสวยสุขกับซู้ อย่างอ้ออ้อมหรอก!”

เด็กหญิงหันรีหันขวาง ในงานมีผู้คนมากมาย แต่งกายด้วยชุดดำ สนิทสร้างบรรยากาศเศร้าหม่น สีหน้าแต่ละคนอมทุกข์ มีเสียงพูดคุยเบาๆ แต่ไม่มีใครสักคนมีที่ท่าว่าจะเป็นคนตะโกนประโยคที่ได้ยินเลย

เงียบไปครู่หนึ่ง ประโยคนั้นก็ดังอีกครา ซ้ำยังดังเสียงจนเด็กหญิงปวดหู ต้องเอามือป้องหูและเอ่ยปากถามน้ำสาว

“น้ำปลาคะ อ้อมคือใคร แล้วซู้แปลว่าอะไรหรอคะ”

เพียงจบประโยค สามิผู้ตายซึ่งยืนรับแขกอยู่ใกล้กันนั้นพลันสะดุ้งเฮือก มองเด็กน้อยด้วยแววตาประหลาดใจ

ใช่เพียงเขาเท่านั้น หญิงผมยาวย่อมผมสีน้ำตาลแดงในชุดกางเกงหนังสีดำตรูกับเสื้อแขนกุดสีเดียวกัน ตวัดดวงตาเฉียวจ้องมองไอยวริญญ์อย่างตระหนก

คศิประภาารู้อยู่แล้วว่าเพื่อนของตนโดนสามิสวมเขา คนที่ลอบเป็นซู้ก็คือเพื่อนในกลุ่มที่ชื่ออ้อมคนนี้ เพราะตนเป็นที่ระบายนทุกซ์ของเพื่อนเสมอมา

น้ำสาวรีบเอามือปิดปากหลานเพื่อมิให้เด็กหญิงพูดต่อ

“พนมมือเถอะลูก พระจะสวดแล้ว”

ไม่อาจถามเหตุผลแห่งคำถามของไอยวริญญ์ได้ ศศิประภาเพียงเก็บความสงสัยไว้จนกระทั่งงานเลิก เพื่อนทุกคนในกลุ่มต่างมองหญิงชื่ออ้อมคนที่เคยสนิทสนม แต่บัดนี้กลับเปรียบเสมือนอสรพิษที่แว้งกัดจนเพื่อนของเธอโศกเศร้าเสียใจขาดสติ เดินข้ามถนนโดยไม่ระวัง ถูกรถชนเสียชีวิต

หลังเลิกงาน ในรถอีโคคาร์คันเล็กของศศิประภา เธอถามหลานสาวด้วยความสงสัย

“ทำไมหนูถึงถามหน้าว่าซู้แปลว่าอะไร แล้วหนูรู้จักคนชื่ออ้อมได้ยังไงลูก”

เด็กน้อยมองตาแป๋ว “หนูได้ยินคนพูดค่ะ”

คนเป็นหน้าไม่คิดหรอกว่า เสียงที่ไอยวริญญ์ได้ยินจะเป็นเสียงของคนทีนอนอยู่ในโลงศพ คงคิดเพียงว่าหลานสาวอาจได้ยินใครสักคนในงานพูดคุยเรื่องต้องห้ามนี้แล้วนำมาเป็นคำถาม

“อ้อ ้งไม่ต้องสนใจหรอก เป็นคำที่ผู้ใหญ่เขาพูดกัน เดียวโตขึ้นแล้วน่าจะบอกความหมายของคำนี้ให้นะ หลับเถอะลูก”

กว่าพิธีศพจะเสร็จสิ้น ศศิประภายังต้องอยู่ช่วยงานจนเลิกก็ปาเข้าไปเกือบสี่ทุ่ม เป็นเวลาที่ไอยวริญญ์ควรนอนหลับพักผ่อนแล้ว

เด็กหญิงพยักหน้า ก่อนป็นไปนั่งเบาะหลังแล้วนอนเหยียดขา เข้าสู่ห้วงนิทรอย่างง่ายดาย

นั่นคือครั้งที่สองที่พลังพิเศษของไอยวริญญ์ทำงาน แต่เด็กน้อยอ่อนเตียงสาเกินกว่าจะรู้ว่า นี่คือพรสวรรค์จากพระเจ้าที่บ้านดาลให้เธอต้องประสบพบพานกับอันตรายร้ายแรงถึงชีวิตในอีกกว่ายี่สิบปีให้หลัง

อเมริกาในร้อนในแคว้นกระบือองสิมูกยังคงส่งควันทูมร้อน กลิ่นแรงปลุกดมองให้ตื่นเต็มที่ หมอนิติเวชสาวติดคาแพเลียจนวันหนึ่งต้องดื่มมากกว่า

สี่แก้ว หากไม่ได้ดื่มจะปวดหัวตบๆ ราวถูกคิมหนีบคิระะ

“อามีตุระช่วงบ้าย ผากเคลสที่ค้ำงอยู่ให้เสรีจวันนี้ได้ไหม”

หญิงสาวพยักหน้า งานนิติเวชในโรงพยาบาลเลศิวิชาญเวชไม่หนักหนาเท่าโรงพยาบาลรัฐที่เธอประจำอยู่ หน้าที่หลักคือระบุสาเหตุการเสียชีวิตของคนไข้ในโรงพยาบาล และจัดทำเอกสารการตายให้ญาติเพื่อนำไปขอใบมรณบัตรเท่านั้น

สมเกียรติลุกขึ้นพร้อมอดิตุลกุศิษย์ซึ่งบัดนี้กลายมาเป็นลูกน้องเวลาสายเช่นนี้โรงพยาบาลเลศิวิชาญเวชยังพลุกพล่านไปด้วยผู้คนไม่แพ้โรงพยาบาลรัฐ เพราะคนที่มึอันจะกินมิพึงใจในระบบการให้บริการที่ต้องรอคิวนานเนิ่นเป็นค่อนวัน จึงหันมาเข้าโรงพยาบาลเอกชนที่แม่ค้าใช้จ่ายสูงกว่า แต่ก็แลกกับความสะดวกรสบายในการบริการมากขึ้น

แผนกนิติเวชตั้งอยู่ชั้นสามจากทั้งหมดสิบชั้นของอาคารเอ โรงพยาบาลขนาดกลางแห่งนี้มีพื้นที่หกไร่ ประกอบด้วยสองอาคาร และอาคารจอดรถห้าชั้นอีกหนึ่งอาคาร และเพราะห้องทำงานอยู่เพียงชั้นสาม ไอยวริญญ์จึงเลือกเดินขึ้นบันไดแทนที่จะใช้ลิฟต์ อย่างน้อยก็เป็นการออกกำลังกายมิให้ร่างกายที่ไม่ค่อยได้ออกแรงอ่อนเปลี้ยเกินไป

สมเกียรติเดินแยกไปทางด้านหน้าอาคาร หัวหน้าแผนกนิติเวชหากไม่เข้าประชุมก็พักผ่อนในห้องพักแพทย์ รอเวลาเซ็นเอกสารที่มีได้มีมากมายเท่าใดนัก เว้นแต่เมื่อต้องทำงานในตำแหน่งงานประจำที่โรงพยาบาลธำรงเวช จึงจะมีภารกิจหน้าที่มากมายดั่งเช่นการผ่าพิสูจน์ศพ หรือการออกไปตรวจพิสูจน์ทางนิติเวชยังสถานที่เกิดเหตุเช่นเดียวกับหมอคนอื่น

ด้วยปริมาณงานของไอยวริญญ์ที่เยอะขนาดนี้ ประกอบกับยังต้องช่วยนำสาวทานหมอันเป็นหน้าที่ประจำ ที่แม่คนเป็นน้ำจะเอ่ยปากบอกว่าไม่เป็นไร แต่หญิงสาวก็ทำด้วยความเต็มใจจนถึงทุกวันนี้ จึงมีเวลาพักผ่อนเพียงวันละไม่กี่ชั่วโมง ส่งผลให้ชอบตาดำคล้ำจนใบหน้าขาวซีดยิ่งทรุดโทรมอย่างว่าแต่ใบกแป้งรองพื้นกลบรอยคล้ำนั้นเลย กระทั่งลิปสติคยัง

แทบไม่เคยสัมผัสโดนริมฝีปาก คำเปรียบเปรยว่า ‘หน้าสด’ นั้นใช้เรียกใบหน้าของไอยวริญญ์ได้อย่างแท้จริง

ซึ่งในสายตาผู้อื่น หน้าสดก็มีความหมายใกล้เคียงกับหน้าศพ...

เธอเดินขึ้นบันไดถึงชั้นสอง พลันต้องหยุดก้าวเมื่อได้ยินเสียงเจี๊วจ้าวดังจากด้านบน ตามด้วยเสียงดุขรมของผู้หญิง

“อย่าวิ่งหนีน้องแม็ค เตี่ยตักบันได”

ไม่ต้องแหงนหน้าขึ้นไปมองก็พอดคาดเดาได้ว่า คงมีเด็กน้อยวิ่งเล่นซุกซนจนคนเป็นแม่ตามจับไม่ทัน

“น้องแม็ค ว้าย!”

เสียงหวีดร้องดังลั่น ไอยวริญญ์เบิกตาโพล่ง ภาพในคลองสายตาคือร่างเล็กของเด็กชายที่ลอยลี้ลวงมาจากบันไดด้านบน เพราะเสียหลักวิ่งล้มจนพลัดตกบันได

แม้สมองจะสั่งการให้เธอยื่นมือไปคว้าเพื่อรองรับร่างนั้นมีให้ตกกระแทกพื้นแข็งขาคหัก แต่กลับทำได้เพียงคิด เพราะยามเกิดเหตุจุกเงินร่างกายไม่อาจขยับได้ตั้งใจนึก

คงทำเพียงเหลือบแลเงาไหววูบที่เคลื่อนผ่านด้านข้างไปเท่านั้น

ชายร่างสูงในชุดเสื้อยืดคอปกลีขาว กางเกงยีนขากระบอกรัดให้เห็นท่อนขาหนาหนั้น วิ่งปราดขึ้นบันไดไปคว้าร่างเด็กชายมาอุ้มไว้ได้ทันก่อนศีรษะจะกระทบพื้นพอดิบพอดิ

เด็กน้อยร้องไห้จ้า คนเป็นแม่ที่วิ่งลงบันไดจนขาแทบพันกันตกใจเสียจนไม่อาจเอ่ยคำพูดใด ทำเพียงค้อมศีรษะปลกๆ อย่างขอบคุณชายหนุ่มคนนี้ แล้วรับร่างลูกไปอุ้มอย่างเสียขวัญไม่แพ้กัน

ผ่านไปครู่หนึ่ง คำพูดที่ติดอยู่ในลำคอจึงหลุดออกมาได้

“อะ...ขอบคุณมากค่ะ ขอขอบคุณที่ช่วยลูกฉันไว้ ขอขอบคุณมากค่ะ”

จากนั้นคำพูดขอบคุณซ้ำไปซ้ำมาก็พรังพรูจนชายหนุ่มยิ้มและยกมือ

ห้าม

“ไม่เป็นไรครับ ไม่ต้องขอบคุณแล้ว”

คนเป็นแม่จึงค้อมศีรษะอีกครั้งก่อนอุ้มลูกเดินลงบันไดไป และดูเสียงดังจนเด็กชายร้องไห้หนักขึ้นด้วยยังไม่คลายความตกใจ

ไอยวรวิญญ์เพิ่งรู้สึกตัวว่าเหตุการณ์ร้ายผ่านพ้นไปด้วยดีแล้ว

“อุบัติเหตุเกิดขึ้นได้ทุกที่ทุกเวลาจริงๆ นะครับ ขนาดในโรงพยาบาลแท้ๆ”

เขาหันมาพูดกับเธอ ถึงตอนนี้หมอสาวเพิ่งได้พินิจรูปลักษณ์ของชายหนุ่มเต็มสองตา

ผมสั้นเกรียนขัดกับใบหน้า ‘ตี’ ราวคนชาติเอเชียตะวันออกอย่างจีน ญี่ปุ่น หรือเกาหลี ผิวขาวจัด ขาวเสียจนสีเหลืองหม่นกว่า รูปร่างสูงโปร่ง แต่ไม่บึกบึนแบบมีกล้ามเนื้อปูดโปน ติดจะผอมเสียด้วยซ้ำ แต่เมื่อพิศแขนขา ก็พอเห็นกล้ามเนื้อแบบนักกีฬาอยู่บ้าง

“ค่ะ”

ตอบเพียงเท่านี้ จะด้วยเพราะไม่รู้จะต่อความอันใดกับคนแปลกหน้า หรือเพราะรู้สึกประหลาดกับหัวใจที่เต้นไม่เป็นจังหวะ จนคนที่ไม่ค่อยแสดงออกทางสีหน้ายังอดขมวดคิ้วด้วยความไม่เข้าใจอารมณ์ของตัวเองมิได้

“เดินระวังๆ นะครับคุณหมอ”

ยิ้มสว่างสดใสตั้งพระอาทิตย์ยามเช้า ปกติหมอนี้ยิ้มให้คนที่ไม่รู้จักไปทั่วเลยหรือยัง

กระทั่งเขาคอนั้นเดินขึ้นบันไดไปจนลับตา ก้อนเนื้อในอกข้างซ้ายของไอยวรวิญญ์ก็ยังคงเต้นตุบๆ ด้วยจังหวะผิดปกติไม่คลาย

เป็นอะไรนะ...

ห้องผู้ป่วยพิเศษตั้งอยู่ชั้นสิบซึ่งเป็นชั้นบนสุด แบ่งเป็นห้องผู้ป่วยพิเศษสามสิบห้อง และห้องผู้ป่วยวิไอพีอีกสิบห้อง

ห้องที่อยู่ทางซ้ายสุดซึ่งเป็นห้องที่ราคาสูงที่สุด ด้านหน้ามีป้ายชื่อ

‘อิสริยาพร’ ติดไว้

เจ้าของมือหนาหลักบานประตูเข้าไป มองเห็นผู้ช่วยพยาบาลที่จ้ำงมา ดูแลคนป่วยเป็นพิเศษกำลังเช็ดตัวให้เด็กสาววัยมัธยมปลายที่นอนเบ๊บบอยู่บนเตียง เมื่อเห็นว่าเช็ดตัวเสร็จพอดี ผู้มาเยี่ยมจึงเดินเข้าไปวางถุงขนมและผลไม้ที่ซื้อมาบนโต๊ะ

ผู้ช่วยพยาบาลสาวกุกักจอบยิบจางนกระเบื่องสีขาวมาวางไว้ พลงไปรอยยิ้มที่คิดว่าหวานที่สุดให้ชายหนุ่มที่รู้ฐานะว่าเป็นพี่ชายของคนป่วย

ก็หล่อเสียขนาดนี้ ต่อให้มีสามี่แล้วก็อด ‘อ่อย’ ไม้ไหว

“ขอบคุณครับ”

เขาพูดพลงยิ้มตาหยี รอยยิ้มนี้สร้างความปั่นป่วนและความเข้าใจผิดให้สาว ๆ มโนไปเองมาแล้วนักต่อนักกว่าคนยิ้มให้มี้ใจ ทั้งที่เขามิได้มีเจตนาดังว่าเลยสักนิด

“พีบี๊ต”

เด็กสาวบนเตียงยกศีรษะขึ้นมามอง หน้าเขียวไม่อาจลดทอนความน่ารักอันประกอบจากดวงตาชั้นเดียวเรียวยาว จมูกโด่งปลายเซ็ดคล้ายคนต้อวัน ปากบางเฉียบเหมือนพี่ชาย ผิวขาวจัดจนดูซีด ยิงอยู่ในชุดผู้ป่วย ยิ่งทำให้เธอดูเปราะบางราวแก้วกระเบื่องใส

ที่ต่างจากเด็กสาวในวัยเดียวกัน คงมีเพียงศีรษะล้านเลียนที่มีผ้าพันโดยรอบเท่านั้น

“พี่ซื้อเมลอนมาฝาก เตียวหนั้นให้”

ดวงตาเด็กสาวมีประกายดีใจเมื่อรู้ว่าพี่ชายซื้อผลไม้ที่ตนโปรดปรานมาเยี่ยม

“เมื่อกับข้าวโรงพยาบาลจะแยะ ขอขอบคุณนะคะ”

หันเป็นขึ้นพอดีคำอย่างประณีตราวแม่ศรีเรือน ชัดกับเพศสภาพและรูปลักษณะ เมลอนสีเขียวอ่อนวางเรียงไว้ในจานอย่างน่ากิน ชายหนุ่มปรับหัวเตียงให้สูงขึ้นก่อนลากเก้าอี้มาตั้งข้างเตียงและนั่งลงตรงนั้น บรรจงป้อน

ผลไม้ใส่ปากเด็กสาว

“อ่อยจ้ง” เธอยิ้มตาหยีอย่างเปี่ยมสุข

โรคมะเร็งสมองซึ่งไม่ควรเกิดกับเด็กอายุเท่านี้ กลับบันดาลให้ชีวิตที่ควรเรียนหนังสืออย่างสดใสรุ่งเรืองต้องกลายเป็นผู้ป่วยติดเตียง ครั้งนั้นเด็กสาวปวดหัวบ่อยครั้ง จนหนหลังปวดหนักราวสมองถูกบีบ เธอล้มทั้งยืน จนครุต้องรีบพาส่งโรงพยาบาล

ไม่มีใครคาดคิดว่าหลังการเอกซเรย์ แพทย์จะพบก้อนเนื้อปรากฏบนแผ่นฟิล์ม ข่าวร้ายยังความตกใจให้คนเป็นพี่ชายราวฟ้าถล่มแผ่นดินทลาย เขารีบมาที่โรงพยาบาล คุยกับแพทย์เจ้าของไข้อย่างเคร่งเครียด ทางเลือกที่ดีที่สุดคือการผ่าตัดเอาก้อนเนื้อออก แต่การผ่าสมองเพื่อรักษาโรคนี้มีความเสี่ยงสูง ยิ่งเด็กในวัยเพียงเท่านี้ยิ่งเสี่ยงต่อการไม่อาจกลับไปใช้ชีวิตได้ตามปกติ

นับตั้งแต่วันนั้น ผ่านมาร่วมเดือนแล้วที่เด็กสาวต้องนอนพักรักษาตัวเพื่อรอดูอาการ มีเพียงชายหนุ่มผู้เป็นพี่ชายเท่านั้นที่แวะเวียนมาเยี่ยมเมื่อย่างว่างเว้นจากงานอย่างสม่ำเสมอ

ส่วนบิดานะหรือ...

‘ผู้กองอรรถพล’ สะบัดศีรษะไล่ความคิด สายตาเหลือบแลเห็นเมฆลอยคล้อยเคลื่อนสร้างสีสันตัดกับผืนฟ้าคราม เปลวแดดภายนอกระอุจนเห็นเป็นริ้ว หากยืนนอกอาคารคงร้อนอ้าวผิดกับความเย็นเฉียบจากเครื่องปรับอากาศในห้องนี้ ข้อดีเพียงประการเดียวของผู้ป่วยวีวีไอพี นอกจากการดูแลและการให้บริการเป็นอย่างดี คงเป็นวิวทิวทัศน์ที่มองจากอาคารสูงเห็นได้กว้างไกลเช่นนี้กระมัง

หากไม่ใช่ลูกสาวรัฐมนตรี มีหรือจะจ่ายค่าห้องแพงระยับเช่นนี้ได้

แค่เศษเงินของพ่อที่อำนวยความสะดวกให้ลูกสาวได้พักฟื้นในห้องผู้ป่วยระดับนี้ เขาและน้องสาวควรซาบซึ้งใจ ทว่าบุพการีกลับไม่มาเยี่ยมเลยสักครั้ง อรรถพลเพียรโทรศัพท์บอกพ่อให้มาเยี่ยมน้องในช่วงแรก ก็

ได้รับคำตอบเพียงเขากำลังยุ่ง หากว่างเว้นจากงานแล้วจะมาเยี่ยม
จนถึงบัดนี้ งานของบิดายังคงยุ่งไม่คลาย เขาไม่เคยย่างเท้าเข้ามาใน
ห้องนี้เลยสักครั้ง
ทั้งอรรถพลและอิสริยาพรล้วนชินชา
ชายหนุ่มละวางเรื่องครอบครัว ปรับสีหน้าให้เป็นปกติก่อนป้อน
เมลอนอีกชิ้นให้น้องสาว
ต่อให้พ่อไม่ยี้ดี เขาก็จะดูแลน้องแทนแม่ที่จากไปอย่างไม่วันหวน
กลับมาเอง

ในห้องเล็กที่เต็มไปด้วยอุปกรณ์ทางการแพทย์ มีเสียงคุยกันดังพอ
ให้ได้ยิน แต่จับใจความไม่ได้เลยสักนิด

แสงไฟจ้าทำให้จำต้องปิดเปลือกตาด้วยไม่อาจสู้ความสว่างและ
ร้อนแรง รังสันทึมเบาๆ ด้วยความหวาดกลัว แม้เตรียมตัวเตรียมใจมา
เป็นอย่างดีแล้วก็ตาม

ในหัวชายหนุ่มที่นอนตัวสั่นบนเตียง มีเพียงบิดามารดาแก่ชราที่เจ็บ
ออกๆ แอดๆ แต่ไม่มีเงินเพื่อรักษาตัว การสาธารณสุขของประเทศบ้านเกิด
ยังไม่ดีพร้อม สิทธิของประชาชนก็ไม่เสมอภาค คนจนก็ยากจนขั้นแค้นต้อง
อดมือกินมือ จนผู้คนต่างเดินทางแสวงหาความเป็นอยู่ที่ดีกว่าไปยังต่างแดน
การลักลอบข้ามพรมแดนธรรมชาติที่ยาวกว่าสี่พันกิโลเมตรของประเทศไทย
จึงเป็นเรื่องง่ายตายสำหรับเขา

เสียงคลั่งเคลั่งดังในโสต เขากลืนน้ำลายเอือกด้วยไม่รู้ว่าจะเกิดสิ่งใด
กับตนบ้าง คนที่ติดต่อบอกเพียงว่าปลอดภัย ช้ำยังได้ค่าจ้างเป็นเงินเยอะ
ขนาดที่ไม่ต้องทำงานเป็นปีก็มีกินมีใช้อย่างสะดวกสบาย

เพื่อพ่อกับแม่ กำหนดเน้นจนเล็บจิกอุ้งมือ สูดลมหายใจเข้าปอด
เฮือกใหญ่อย่างเตรียมพร้อม

ไม่มีคำพูดใด มีเพียงความรู้สึกเจ็บที่สะพอก

เพียงไม่กี่วินาทีหลังจากนั้นก็ราวกับตกอยู่ในห้วงฝัน คล้ายตนเอง
เป็นชิ้นเนื้อที่วางอยู่ในจาน มีภูตผีปีศาจถือมีดและส้อม แล่ชำแหละเนื้อหนัง
จนแห้วงวิน
ทีละชิ้น...ทีละชิ้น
จนเหลือเพียงโครงกระดูกวางกองอยู่บนแอ่งเลือดแดงฉานเท่านั้น!

< เนิร์สไมเนิร์ด

Boom Valentine โอ๊ย! วันนี้ฉันต้องหลับฝันดีแน่ๆ

Kaekiki เพื่ออะไรอีกล่ะเจ้า เจอใครหล่ออีกละสิ

Boom Valentine ออย่ามารู้ทันนะนังเก้ แต่ก็ถูกของหล่อนั่นแหละ คนที่
ฉันเจอโคตรหล่อ หล่อขนาดณเดชน์ต้องชิดซ้าย พี่เวียร์ต้องชิดขวา หล่อ
เกาหลีหุ่นดีเยี่ยมเก่ง สเปกฉนั้นเลย

Jongkol (ส่งสติ๊กเกอร์)

Jom Angel เหมือนจ๋อมจะเห็นแวบๆ นะคะ น่าจะเป็นญาติผู้ปวย ที่ใส่
เสื้อสีขาวรีเปล่าคะ

Boom Valentine ใช่เลยคะน้องจ๋อม หน้าต๊าๆ เหมือนพระเอกซีรีส์เกาหลี
ถ้าไม่ติดงานพี่จะตามสืบให้รู้เลยว่ามาเยี่ยมใคร บ้านอยู่ไหน มีแฟน
รึยัง สเปกผู้หญิงเป็นแบบไหน

Jongkol ใครเอาพี่นุ้มไปเก็บทีชึ

Jom Angel 555

๓

คำอวยวะ

ห้องประชุมกองบังคับการปราบปรามคลาคล่ำด้วยนายตำรวจระดับสูง โดยมีตำรวจยศพลตำรวจเอกนั่งอยู่ที่ตำแหน่งประธาน เก้าอี้ทุกตัวถูกจับจองด้วยผู้บริหารองค์กรของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ แต่ละคนมีสีหน้าเคร่งเครียด ด้วยรู้ว่าวาระการประชุมในวันนี้เป็นเรื่องเร่งด่วนที่ได้รับมอบหมายโดยตรงจากนายกรัฐมนตรี

การกวาดล้างจับกุมขบวนการค้าอวัยวะข้ามชาติ

หัวหน้าหน่วยงานตำรวจที่เกี่ยวข้องทั้งกองปราบ นครบาล ภูธร ตำรวจท่องเที่ยว และตรวจคนเข้าเมือง ต่างมาประชุมกันโดยพร้อมเพรียงเนื่องจากสืบทราบมาได้ว่าคดีนี้มีผู้เกี่ยวข้องเป็นชาวต่างชาติ

รองผู้บัญชาการสำนักงานตำรวจแห่งชาติเลื่อนไมโครโฟนมาจ่อปาก

“ผมได้รับมอบหมายจากท่านนายกฯ ให้รับผิดชอบคดีค้าอวัยวะที่พวกเราได้ข้อมูลกันมา ตอนนี้เรารู้เพียงมีแก๊งค้าอวัยวะชาวต่างชาติลักลอบหลบหนีเข้ามาแฝงตัวอยู่ในประเทศ โดยมีเป้าหมายคือคนต่างด้าวสามสัญชาติ ลาว พม่า กัมพูชา และผู้ซื้ออวัยวะเถื่อนเป็นเศรษฐีทั้งชาวไทยและ

ต่างชาติ โดยเฉพาะชาติตะวันตก ที่มีอาการเจ็บป่วยจนต้องทำการผ่าตัด เปลี่ยนอวัยวะ

“สิ่งที่ผมต้องการรู้โดยเร็วที่สุด คือรายละเอียดของขบวนการนี้ ทั้งตัวบุคคล สถานที่กบดาน วิธีการที่พวกมันใช้ รวมถึงเส้นทางตั้งแต่การเข้ามาในประเทศ และสถานที่ซื้อขายอวัยวะซึ่งคาดว่าจะเป็โรงพยาบาลใดสักแห่ง เพราะต้องผ่าตัดด้วย ขอมอบหมายหน้าที่ให้แต่ละหน่วยดังนี้ละ...”

เมื่อแบ่งหน้าที่ตามอำนาจความรับผิดชอบของแต่ละหน่วยเสร็จสิ้น ก็ชี้แจงรายละเอียดต่ออีกครู่ใหญ่ ก่อนปิดประชุม

หัวหน้าหน่วยงานตรวจคนเข้าเมืองผู้เข้าร่วมประชุมมีตำแหน่งรองผู้บัญชาการ นายตำรวจวัยใกล้เกษียณอายุราชการ แต่เก๋ไก๋ เพราะเป็นมือสืบสวนที่ทำได้แก๊งอาชญากรรมข้ามชาติมาแล้วหลายต่อหลายคดี แม้ผู้เข้าร่วมประชุมหลายคนจะลุกออกจากห้องไปแล้ว แต่เขายังคงนั่งอ่านรายละเอียดในเอกสารอย่างพิถีพิถะ

ด้านหลัง ตำรวจหนุ่มยศร้อยตำรวจเอกนั่งหลังตรงแห่นรอฟังคำสั่ง

“คิดว่าพวกนี้เข้ามาทางไหน” ผู้บังคับบัญชาถาม

ผู้กองหนุ่มวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดที่ได้รับในสมอง แล้วตอบคำถามด้วยเสียงชิงช้า

“พวกแก๊งค้ำมนุษย์มีประวัติอยู่ในบัญชีบุคคลต้องห้าม ไม่สามารถเข้าประเทศได้ทางช่องทางตรวจคนเข้าเมืองตามปกติ ถ้าอย่างนั้นพวกมันก็ต้องบินจากยุโรปมาที่ประเทศใกล้เคียง แล้วลอบเข้ามาทางพรมแดนธรรมชาติ ซึ่งจากคดีลักลอบหลบหนีเข้าเมืองช่วงที่ผ่านมา พบว่ามีคนจากพม่าเข้ามามากที่สุด โดยใช้ช่องทางท่าเรือประมงในจังหวัดภาคใต้ครับ”

พลตำรวจตรีภาคภูมิพยักหน้าพลางหลับตาคิดถึงอดีต ที่ผ่านมามีประเทศไทยมีคดีร้ายแรงที่เกิดขึ้นโดยฝีมือคนต่างชาติและมีคนต่างชาติเป็นเหยื่ออยู่บ่อยครั้ง ไม่ว่าจะเป็คดีวินาศกรรมแยกราชประสงค์ ขบวนการนำพาคนต่างด้าวหลบหนีเข้าเมือง หรือคดีค้ำมนุษย์ที่นำผู้หญิง

และเด็กมาค้าประเวณี ล้วนแล้วแต่สร้างความสะดวกเอนใจให้ผู้รับรู้ข่าวสารทั่วทั้งประเทศ

“ช่วยหน่อยนะบี๊ต พี่ฝากด้วย”

ร้อยตำรวจเอกอรุณพลรับคำอย่างมุ่งมั่น แม้มยามอยู่นอกเครื่องแบบ ชายหนุ่มจะเป็นคนอัธยาศัยดี ยิ้มแย้มอารมณ์ดี พูดคุยกับทุกคนกระทั่งคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน แต่เมื่ออยู่ในหน้าที่ราชการ เขาเป็นตำรวจน้ำดีที่มุ่งมั่นตั้งใจปฏิบัติหน้าที่สมฐานะ ‘ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์’ อย่างแท้จริง

ชายหนุ่มทบทวนรายละเอียดในเอกสารอีกครั้ง เพื่อวางแผนการสืบสวนให้รัดกุมรอบคอบที่สุด

แม้ภายนอก โรงพยาบาลเลศิคริชาญเวชจะดูไม่ต่างจากโรงพยาบาลเอกชนทั่วไป แต่มีเพียงผู้บริหารและแพทย์พยาบาลเท่านั้นที่รู้ว่า โรงพยาบาลแห่งนี้มีปัญหภายในมากมายจนเจ้าของเดิมตัดสินใจขายกิจการให้อดีตแพทย์ที่ปัจจุบันหันมาจับธุรกิจด้านสุขภาพจนร่ำรวยเข้าชั้นมหาเศรษฐี

และเพราะปัญหาที่ว่า ทำให้แต่ละแผนกจำเป็นต้องปรับวิธีการทำงาน รวมถึงการใช้ช่างบประมาณเพื่อประคองโรงพยาบาลนี้ให้อยู่รอด แผนกนิติเวชเองก็จำเป็นต้องรัดเข็มขัด จึงจ้างแพทย์จากโรงพยาบาลรัฐเพียงสามคน โดยมีนายแพทย์สมเกียรติเป็นหัวหน้าแผนก

เพราะนั่งทำงานจนลืมนเวลา เมื่อเหลือบตามองนาฬิกาก็พบว่าเลยเวลาเลิกงานมาแล้วครึ่งชั่วโมง

ไอยวริญญ์เก็บของเดินเนือยๆ ออกจากห้อง ทว่าเพียงไม่กี่ก้าวเสียงเรียกก็รั้งเท้าเธอไว้จนต้องหันหน้ากลับไปมอง

ชายในชุดกาวน์รูปร่างสันทัด ส่วนสูงเทียบเคียงกับหมอนิติเวชสาวที่สูงระดับมาตรฐานหญิงไทย หน้าเรียว คิ้วหนา ตาสุกสกาวย จมูกโด่งได้รูปริมฝีปากหยักลึก หน้าหวานชนิดที่หากถอดแว่นสายตาดูออก จับแต่งองค์

ทรงเครื่องคงหล่อกว่าพระเอกลิเกคณะดังหลายขุม เขาก้าวฉับๆ ตรงเข้ามาหาไอยวริญญ์ราวมีเรื่องสำคัญเร่งด่วน

“แกจะกลับบ้านแล้วหรือ”

หญิงสาวพยักหน้า มิได้กล่าวตอบอะไร

“ไปกินข้าวกันไหม มีร้านอาหารญี่ปุ่นเปิดใหม่อยู่ตรงข้ามนี่เอง”

“ไม่ไป เหนื่อย อยากรกลับไปนอน”

“นายแพทย์ปิยะพงศ์” วิ่งอ้อมมาตักหน้าแล้วกล่าวเสียงออดอ้อน

“ไปเถอะนะ นะ...ฉันเลี้ยงเอง”

มีจุดประสงค์แอบแฝงแน่ๆ ปกติเพื่อนสนิทไม่เคยรบเร้าตนขนาดนี้

“มีอะไรให้ช่วย จะจับใคร ว่ามา”

“ได้ยื่นช้อนนี้ก็จับมือไอยวริญญ์มากุมพลงยิ้มแก้มปริ

“สมแล้วที่แกเป็นเพื่อนรักของฉัน เอาเป็นว่าไปกินข้าวกันก่อน กินไปคุยไป แกจะได้มีอารมณ์ช่วยฉัน”

ไม่พูดเปล่า หมอหนุ่มดันหลังเพื่อนให้เดินไปยังทิศทางที่ได้ตั้งใจจะไปตั้งแต่แรก

เอาเถอะ เลยตามเลยก็แล้วกัน

ร้าน ‘เคอร์รี่ทัวร์’ เป็นร้านอาหารญี่ปุ่นแท้ ตกแต่งร้านด้วยบรรยากาศญี่ปุ่นโดยใช้เครื่องประดับต่างๆ ที่แสดงเอกลักษณ์ของดินแดนอาทิตย์อุทัย เช่น โปสเตอร์ภาพการ์ตูนเรื่องดัง ชุดกิโมโนจำลองขนาดเล็ก ต้นซากุระจำลอง ตุ๊กตานิโนจา ซามูไร หรือโอริงามิ^๑รูปร่างต่างๆ จนราวกับหลุดไปอยู่ในประเทศญี่ปุ่นจริงๆ

^๑ มาจากคำว่า ‘โอริ’ แปลว่า การพับ และ ‘กามิ’ แปลว่า กระดาษ โอริงามิเป็นศิลปะในการพับกระดาษเพื่อสร้างสรรค์รูปทรงหรือวัตถุต่างๆ ขึ้นมา โดยทั่วไปจะเริ่มจากกระดาษแผ่นสี่เหลี่ยม ซึ่งอาจใช้สีเดียวกัน สีต่างกัน หรือกระดาษที่มีลวดลายต่างๆ พับทบไปจนเป็นรูปร่าง ซึ่งส่วนมากจะไม่มีการตัดกระดาษ

และเพราะแกงกะหรี่ของร้านนี้ได้รับรางวัลจากการประกวดระดับประเทศ อาหารขึ้นชื่อที่ถูกค้ายอมต่อคิวรอนานนับชั่วโมงเพื่อลิ้มรสสักครั้ง เป็นบุญปาก ก็คือแกงกะหรี่เนื้อมัดสี่ขากระทะร้อน ที่เสิร์ฟแกงกะหรี่ราดบนเนื้อวัวลึ่งตรงจากญี่ปุ่นที่ย่างจนหอมกรุ่นวางบนข้าวญี่ปุ่นนุ่มลิ้น เนื้อเกรตเซชนิดละลายในปากเมื่อกินคู่กับแกงกะหรี่รสชาติเผ็ดร้อนยิ่งเสริมความอร่อยขึ้นอีกหลายมิติ

เพียงร้านประกาศเปิดสาขาที่ประเทศไทย ก็มีผู้คนจากทั่วทุกสารทิศแห่แหนกันมากินรสชาติต้นตำรับจนแถวยาวออกไปนอกร้าน

ปิยะพงศ์หมายมั่นจะชวนเพื่อนสนิทมากินตั้งแต่วันแรก เขาจึงโทรศัพท์มาจองไว้และเพิ่งจะได้คิววันนี้ ที่ไม่วางใจมาติดต่อแถวเพราะรู้ดีว่าเพื่อนสาวเป็นคนความอดทนต่ำ หากไม่พอใจสิ่งใดก็จะตัดความสนใจต่อสิ่งนั้นอย่างไม่สนหน้าอินทร์หน้าพรหม ถ้าให้ยี่สิบรอนานๆ เพื่อกินอาหารจานเดียว คนอย่างไอยวริญญ์ไม่ยอมแน่

หมอบหนุ่มเดินนำเพื่อนไปด้านในตามหมายเลขโต๊ะที่บริการแจ้งไว้ตอนเดินเข้าร้าน เสียงจ๊อกแจ้กของลูกค้ำซึ่งโดยมากเป็นวัยรุ่นดังระงมราวเสียงนกกระจอกแตกกิ่ง เพราะร้านแห่งนี้ตั้งอยู่เยื้องกับโรงพยาบาลซึ่งเป็นย่านชุมชน ใกล้สถานีรถไฟ และมีโรงเรียนและมหาวิทยาลัยหลายแห่ง

“แกชอบใคร ว่ามา”

ไม่อ้อมค้อม หมอนิติเวชสาวมองตาเพื่อนก็รู้ความปรารถนา จึงรีบเข้าเรื่องทันที

ใบหน้าปิยะพงศ์แดงก่ำเหมือนมะเขือเทศสุก แม้เป็นคัลยแพทย์ไฟแรงมีฝีมือและอัธยาศัยดี ผู้ป่วยทุกคนรักและเอ็นดูเขาเหมือนญาติ แต่ชายหนุ่มกลับมีอาการประหม่าทุกครั้งยามต้องพูดคุยกับผู้หญิง

โดยเฉพาะคนที่ชอบ

คงยกเว้นเพียงไอยวริญญ์ ที่ตั้งแต่รู้จักสมัยเป็นนักศึกษาแพทย์ ก็รู้สึกเหมือนเธอคนนี้ไม่เหมือนผู้หญิงทั่วไปสักเท่าไร จึงกล้าพูดกล้าคุยจน

สนิทสนมกันถึงทุกวันนี้

“พยาบาลศัลยกรรมคนใหม่ ชื่อน้องจ่อม”

หมอสาวขมวดคิ้วทำท่าคิดครุ่นหนึ่ง

“อ้อ คนตัวเล็ก ๆ ที่ใส่แว่นนะเหรอ”

“ใช่ๆ คนนั้นแหละ โคตรน่ารักเลย”

ถึงตอนนี้น้ำที่แดงอยู่แล้วยิ่งแดงขึ้นไปอีกจนไอยวริญญณ์อดสงสารเพื่อนสนิทไม่ได้ ยิ่งคิดถึงพยาบาลสาวคนใหม่ที่มีนิสัยขี้เล่นเป็นกันเอง มีแต่หมอมและบุรุษพยาบาลรุมตอมเป็นนอมรตอมดอกไม้ ยิ่งคาดเดาอนาคตของคู่นี้ได้เลย

“เคยคุยกับเขาหรือยัง”

“ไอ้คลาริ! แก่ก็รู้ว่าฉันทำแบบนั้นได้ชะที่ไหน”

ไม่ใช่ไม่รู้อาการทางจิตของเพื่อน แต่เธอพยายามยู่ให้ปิยะพงศ์ทดลองพูดคุยกับผู้หญิงคนอื่นอยู่บ่อยครั้ง เพื่อหวังว่าเพื่อนชายจะชินและบรรเทาอาการประหม่าลงได้

“เออ รู้แล้ว แล้วยังไง อยากได้อะไร”

“โลนั เฟซบุ๊ก อะไรก็ได้ที่ให้ฉันคุยกับเขาได้”

“สามจาน”

ปิยะพงศ์เลิกคิ้ว แต่เมื่อคิดได้จึงรีบพยักหน้ารับข้อเสนอ

“ถ้าแกกินห้าจานไหว ฉันก็เบียร์ได้”

“จันดีล!”

ไอยวริญญณ์เรียกพนักงานมาสั่งอาหาร เมื่อได้ยินเมนูที่เพื่อนสาวสั่งเอาๆ ก็ทำหน้าเหยเก มิใช่เพราะเสียดายเงินทอง แต่เพราะไม่อยากนึกสภาพตอนเมื่อนี้กิน

ทำหน้าสยดสยองได้ไม่นานนัก เมื่อพนักงานยกอาหารมาเสิร์ฟ ที่เรียงรายเต็มโต๊ะจึงมีทั้งข้าวแกงกะหรี่เนื้อมัดสีซากะของปิยะพงศ์ และข้าวแกงกะหรี่สเต็กไก่ ออมเล็ตข้าวแกงกะหรี่ ข้าวแกงกะหรี่หมูสันในทอดราด

ซีส ราเม็งแกงกะหรี่ และสเต็กเนื้อมัดลีซากะราดแกงกะหรี่ของไอยวริญญ์
หมอมดมยิ่งตีหน้าปู้เลียนขึ้นไปอีกเมื่อเห็นเพื่อนสนิทสวาปามอาหาร
ทั้งหมดราวกับตายอดตายอยากมาจากไหน

“ฉันว่า...ชาตินี้แก่หาผัวไม่ได้แน่ๆ เพราะถ้ามีคนพาไปเด็ดแล้วแก
กินเหมือนท่าลงแบบนี้ คงเป็นมือสุดท้ายที่ผู้ชายคนนั้นจะกินข้าวกับแก
แน่นอน”

คนดูก่อนมองค้อน แต่เพียงครู่เดียวเท่านั้นก็ละวางความสนใจจาก
ปิยะพงศ์ ก่อนแสพสุกับรสชาติอาหารชั้นเลิศ ความเผ็ดร้อนหอมกรุ่นของ
เครื่องเทศ ความนุ่มของเนื้อวัวชั้นดี รสชาติหลากหลายแม้จะเป็นเมนูแกง
กะหรี่เหมือนกันหมด ทำให้ไอยวริญญ์ไม่เสียเวลาต่อปากต่อคำกับเพื่อนชาย
กระทั่งสายตาสบกับใบหน้าหนึ่ง หวังความทรงจำก็ผุดขึ้นในสมอง
ราวเปิดสวิตช์

ชายที่ยิ้มสว่างไสวจดวงตะวัน ชายที่คิดว่าคงบังเอิญพบกันแค่
ครั้งเดียว ซ้ำตอนนี้เธอยังอยู่นอกโรงพยาบาลที่ไม่น่าจะมีโอกาสได้เจอกัน
กลับเจอเขาอีกครั้งอย่างไม่น่าเชื่อ

แต่...เขามีได้นั่งอยู่คนเดียว

ที่ได้เฝ้าใกล้ประตูหน้าร้านยังมีผู้หญิงอีกคนนั่งอยู่ด้วย รูปร่างเรียว
รับกับดวงตาสุกสว่าง ตาสีน้ำตาลอ่อนนั้นไอยวริญญ์ไม่แน่ใจว่าเป็นสีตา
ธรรมชาติหรือไม่ ปากแดงสดอิมเอบเป็นมันวาว ยามยิ้มหรือพูดคุยเห็น
ลักยิ้มที่แก้มขวา ผมยวมัดรวบอย่างทะมัดทะแมง การแต่งกายด้วย
เสื้อยืดสีชมพูแขนกุดตัวเล็กกับกางเกงยีนสกินนี่ที่รัดเรียวยาวพอดิบ
พอดิ รับกับรูปร่างและสีผิวขาวผุดผ่อง จนขนาดเธอซึ่งเป็นผู้หญิงยังอด
ชื่นชมมิได้

แต่แล้วสายตาก็มองอย่างสำรวจก็พลันต้องเบนูบกลับมามองใบหน้า
ของปิยะพงศ์กะทันหัน เมื่อเห็นว่าคนที่ถูกจ้องนั้นมองตอบด้วยแววตา
สงสัย ผู้หญิงคนนั้นยังคงมองไอยวริญญ์ไม่วางตา เธออาจรู้สึกได้ว่าถูกลอบ

มองอยู่

“มีอะไรเธอ”

ปิยะพงศ์ถามทั้งที่เขายังเต็มปากจนฟังแทบไม่ได้ศัพท์ เห็นสีหน้า เล็กเล็กของเพื่อนที่ปกติไม่แสดงอารมณ์ทางสีหน้าเท่าใดนักก็รู้ว่ากำลังมี ปัญหา

“ปละ...เปล่า ไม่มีอะไร”

แม้ปฏิเสธเสียงแข็ง แต่...ไม่ทันแล้ว

“อ้าว! สวัสดิ์ครับคุณหมอ”

เสียงตะโกนก้องร้านจนทุกโต๊ะหันมามองเป็นตาเดียว ทำให้ไอย- วริญญ์อายจนแทบอยากมุดลงไปใต้โต๊ะ

หมอนั้นเป็นคนประเภทไหนกันเนี่ย!

หมอนิติเวชสาวแม้เสียดายอาหารที่ยังกินไม่หมด แต่ก็มองหา พนักงานเพื่อรีบเรียกมาคิดเงิน แต่ผู้ชายคนนั้นกลับยิ่งทำให้เธออายมากขึ้น ไปอีก เพราะเขาลุกพรวดจากโต๊ะแล้วก้าวฉับๆ ตรงมาหาเธอ โดยมีแฟน ของเขาเดินตามมาไม่ห่าง

“บังเอิญจ้ะครับ ยินดีที่ได้เจอกันอีกครั้งนะครับ”

แม้จะไม่แสดงอารมณ์ทางสีหน้า แต่เจอเหตุการณ์เช่นนี้ หมอสาวยัง อดกััดฟันกรอดไม่ได้

ปิยะพงศ์มองชายแปลกหน้าอย่างสงสัย แล้วหันมองเพื่อนสาวด้วย แววตาตั้งคำถาม

และโดนไอยวริญญ์ที่แผ่วรังสีอำมหิตมองตอบด้วยแววดาตุตันจนเขา ไม่กล้าเอ่ยปากถามอะไร

“สวัสดิ์ค่ะ”

“ผมเพิ่งมาครั้งแรก กว่า จะเข้ามาได้นี่ต้องยื่นรอกิวตั้งนาน แต่แกง กะหรีของเขาอร่อยจริงๆ นะครับ สัมกับที่ยื่นรอกจนขาแข็ง ผมกินมาหลาย ร้าน ประทับใจร้านนี้ที่สุดเลย”

ยังคงพูดได้เรื่อยแม้คู่สนทนาไม่มีทีท่าจะต่อคำ ไอยวรวิญญูญอยากรู้ว่า
หมอนี่เติบโตมาในสังคมแบบไหนกัน

“พีบีต ไปกันหรือยังคะ”

คนที่ยืนรอด้านหลังถามอย่างหงุดหงิดแบบไม่ปกปิด หมอสาวหันไป
เห็นสายตาทุ่นมองตอบ ก็พอรู้ว่าตัวเองถูกจัดฐานะให้เป็น ‘ศัตรู’ โดยที่เธอ
ไม่ทราบสาเหตุ

“อ้อ!” คนตรงหน้าเหมือนเพิ่งรู้สึกตัวว่าไม่ได้มาคนเดียว “คุณหมอ
ครับ นี่ ‘เพื่อน’ ของผม ชื่อป่าน”

เน้นเสียงตรงคำว่าเพื่อนทำไม!

แล้วจะแนะนำเพื่อ!!

ไอยวรวิญญูไม่อาจเอาตรรกะใดมาใช้ประเมินผู้ชายคนนี้ได้อีกแล้ว จึง
ต้องปล่อยเลยตามเลยและพยักหน้ารับรู้

“ส่วนผมชื่อบีต แล้วคุณหมอ...”

ได้ยืนตั้งแต่แม่คนข้างหลังเรียกเมื่อกี้แล้ว!!!

หมอสาวลังเลที่จะตอบ เพราะไม่เคยเจอคนอัธยาศัยดีเข้าชั้น
ประหลาดถึงขนาดมาแนะนำตัวกับคนที่ไม่รู้จัก และยังอยาการู้ชื่อคนอื่น
แบบนี้อีก

เป็นนิยะพงศ์ที่นึกสนุก หันไปมองชายแปลกหน้าเต็มตา เมื่อเห็น
นัยน์ตาวิบวับยามชายคนนั้นมองเพื่อนสนิทของตนก็หัวเราะรำในใจ

“นี่หมอคลาริครับ ส่วนผมชื่อเกม ยินดีที่ได้รู้จักครับคุณบีต”

พูดพลางยื่นมือไปให้คนที่ยืนอยู่จับเข่า

“ไม่คิดว่าแม่นี้จะรู้จักคนหล่อแบบคุณนะครับ วันๆ เอาแต่คุยกับศพ
จนโสดทีนทีก็อยู่ถึงทุกวันนี้ คิดว่าจะปิดประตูไม่รับทำความรู้จักกับผู้ชาย
คนไหนแล้วชะ...โอ๊ย!”

พูดไม่ทันจบประโยคก็ต้องร้องเสียงหลง เมื่อโดนเตะหน้าแข้งเต็มแรง
ยังเห็นคนตรงหน้าตีหน้ายักษ์ก็ต้องหัวเราะเหะๆ แก้ก้อ เพราะรู้ว่าหาก

เพื่อนสาวโกรธ น้ำกลัวยิ่งกว่าผีห้าซาตานเสียอีก

“พีโบ้ตคะ!”

ช่วงซูลมุน เสียงแหวดังจนคนถูกเรียกรู้สึกตัว หันไปเห็นเพื่อนรุ่นน้อง
หน้าอ ก็คิดว่าตนเสียเวลามานานแล้ว

“นั่น...ผมขอตัวก่อนนะครับหมอบเกม หมอบ...คลาริ หวังว่าเราคงได้
เจอกันอีกนะครับ”

ยังไม่วายยิ้มกว้างจนเห็นฟันขาวสะอาดเรียงเป็นแถว รอยยิ้มนั้น
สว่างเจิดจ้าเสียจนไอยวริญญ์ยังเผลอมองตาไม่กะพริบ

เฝียะ!

เสียงตบหน้าดังจนคนทั้งสามหันขวับมองไอยวริญญ์ พลังเบิกตา
อย่างประหลาดใจ

“ไอ้...คลาริ” ปิยะพงศ์ตรง เพราะไม่รู้ว่าเป็นเพื่อนสนิทเกิดผิอะไรเข้าสิง
ตบหน้าตัวเองชาติใหญ่จนแก้มแดงเรื่อเป็นรอยนิ้วแบบนี้

“ไป ไอ้เกม!”

ไม่เพียงแค่นั้น ยังลนลานลุกพรวดโดยไม่ทันจ่ายเงินค่าอาหาร
ปิยะพงศ์จึงต้องจำใจวางธนบัตรใบละหนึ่งพันบาทสามใบไว้บนโต๊ะโดยไม่มี
โอกาสได้รับเงินทอน

อรรรถพลมองตามหญิงสาวไปด้วยแวตาทาบชั้น ดูเหมือนเขาจะหา
ช่องทางสำหรับสืบคดีได้แล้ว

เสียงฝีเท้าดังสะท้อนก้องโถงทางเดิน ผู้เดินนำเป็นชายรูปร่างสูงใหญ่
เสื้อเชิ้ตลาคออสต์แขนยาวสีครีมนั้นพอดีตัวเสียจนไม่อาจปกปิดมัดกล้ามเนื้อ
แน่น กรามเหลี่ยม คิ้วหนาเป็นเส้นตรง รับกับดวงตาเรียวรี จมูกโด่งได้รูป
ตั้งฉากกับริมฝีปากบาง แม้อายุห้าสิบกว่าแล้ว แต่ ‘นายแพทย์อานนท์’
ผู้รั้งตำแหน่งผู้อำนวยการโรงพยาบาลเลิศวิสาขาเวช ยังดูหนุ่มกว่าวัยจน
สาวน้อยสาวใหญ่พากันหลงใหลได้ปลื้ม

ที่เดินตามมาไม่ห่างคือหญิงสาวสวยเฉียว แม้มือปหน้าจะสวยประหนึ่ง
ดารา ทว่าสีหน้าติดเยื่อหึงของเธอก็ทำให้ไม่มีใครอยากเข้าใกล้สักเท่าไร
เพราะเป็นเลขาฯ ของผู้อำนวยการ จึงทำกริยาเช่นนี้ได้โดยไม่สน
หน้าอินทร์หน้าพรหม

ส่วนคนที่เดินด้านหลังสุด เป็นชายวัยเจ็ดสิบ รูปร่างสูงผึ่งผายไม่แพ้
อานนท์ ผมสีคิ้วหนุ่ที่ทั้งศีรษะหิวเสยเปิดหน้าผาก หน้าติดบั้งตึงนั้นคล้าย
คนไม่สบอารมณ์ตลอดเวลา แม้มองตามแผ่นหลังของคนเดินนำ แต่ดวงตา
สีน้ำตาลกลับล่อกล่อมองซ้ายขวาอย่างใคร่รู้

“คนก็เยอะเป็นปกตินี่ครับ” ชายผมเทากล่าวเสียงเรียบว่าแฝงด้วย
อำนาจบางประการที่ทำให้คนฟังกริ่งเกรง

อานนท์หยุดเดินก่อนหันมาเผชิญหน้าคนที่กำลังจะมาทำงานใน
ตำแหน่งของตนในอนาคตอันใกล้

“ใช่ครับ ทั้งที่เป็นอย่างนั้น แต่ผลประกอบการกลับ...”

สีหน้าพลันเคร่งเครียด เป็นความผิดตนโดยแท้ที่มีหน้าที่บริหาร
โรงพยาบาลแห่งนี้ให้ได้กำไรตามเป้าหมาย แต่แผนกต่างๆ กลับมีปัญหา
ภายในที่ยากจะควบคุม ทั้งเรื่องการทุจริตที่ไม่อาจหาหลักฐานมาเอาผิดได้
หรือบุคลากรที่ทำงานแบบขอไปที วันที่เข้าเวรก็ไม่อยู่ที่โรงพยาบาล แอบไป
ทำธุระส่วนตัวโดยไม่หาคนแทน เคราะห์ดีที่ยังไม่มีเรื่องร้ายแรงอันใดเกิด
ขึ้นให้โรงพยาบาลเสียชื่อเสียง มิเช่นนั้นจำนวนคนไข้ที่มารักษาหนาตานั้น
อาจลดลงกว่าครึ่งก็ได้

“ผมเข้าใจ ทุกโรงพยาบาลมีปัญหาด้วยกันทั้งนั้น คงต้องรบกวนคุณ
ที่รู้ปัญหาดีอยู่แล้วช่วยแนะนำ เพื่อผมจะได้หาทางแก้ปัญหា...ที่คุณทำ
ไม่ได้”

คำพูดค่อนข้างไม่ไว้หน้าทำให้เลขาฯ สาวอย่างสรวยสร่างค์^๒ ซัก

^๒ ตัวละครหลักจากนวนิยายเรื่อง วรรณกรรม โดย มิณรรญา

สีหน้า แต่อาณนทร์กลับทำเพียงยิ้มแห้ง ด้วยไม่รู้จะหาถ้อยคำใดมาตอบได้
ข้อเท็จจริงที่อีกฝ่ายพูด

เหลือเวลาอีกสองเดือน ‘นายแพทย์เด่นชัย’ ผู้ได้รับมอบหมายจาก
เจ้าของโรงพยาบาลคนใหม่ก็จะมาทำหน้าที่แทนตน เขาจำต้องถ่ายทอด
ข้อมูลทั้งหมดของโรงพยาบาลให้ว่าที่ผู้อำนวยการที่ดูเหมือนจะไม่สับสนวุ่นวาย
กับตนสักเท่าไร

สายตามองสบเสลซาฯ สาว ดวงตาวาวโรจน์อย่างไม้อาจควบคุม
ของสรรพสร้างสรรค์ปล้นเปลี่ยนเป็นเรียบเฉย ด้วยไม่อยากจะให้นาย
เสี่ยหน้า

“เชิญคุณเด่นชัยไปดูที่ห้องผ่าตัดเป็นส่วนแรกนะครับ เราเพิ่งขยาย
จำนวนห้องจากเดิมสี่ เพิ่มเป็นเจ็ดเมื่อปีที่แล้ว เพียงพอต่อการรองรับ
ปริมาณคนไข้อย่างไม่มีปัญหา”

เด่นชัยยิ้มมุมปากอย่างเจ้าเล่ห์ คำว่า ‘ไม่มีปัญหา’ ที่น่าเสียดาย
ไม่มั่นใจนั้นจะจริงดังว่าหรือเปล่า เขาจะเป็นผู้พิสูจน์เอง

< เนิร์สไมเนิร์ด

Kaekiki นี่พวกเธอ ฉันได้กลิ่นตุๆ อย่างรุนแรงมาแหละ

Boom Valentine กลิ่นอะไร พี่อาบน้ำมาแล้วนะ หอมกรุ่นเลย

Kaekiki เจ้จะไม่ซกใบให้เรือเสียวสักวันนึงไม่ได้หรือ

Boom Valentine แหมๆ คนหัวล้านเชื่อว่าใจน้อย เห็นจะจริง แกนี่หน้าผาก

เด็กขึ้นเรื่อยๆ จนใกล้จะเป็นเศรษฐีแล้วนะ

Jongkol เกมันเก็บเงินเก่งหรือพี่

Boom Valentine หัวล้านนี่แหละ แกอย่ามาตีเนียนชื่อผิดหน้าตา

Jongkol (ส่งสติ๊กเกอร์)

Kaekiki น้องจ่อมมาเร็ว! เป็นเรื่องเกี่ยวกับหนูโดยตรงเลยนะคะ @Jom

Angel

Jom Angel เรื่องอะไรคะพี่เก้

Kaekiki พี่ว่า...หมอเกมชอบหนูละ

Jom Angel (ส่งสติ๊กเกอร์)

Jom Angel โอยยย ไม่หรรอกคะ ตั้งแต่มาทำงาน เขายังไม่เคยคุยกับหนู
สักคำ

Kaekiki ไม่แปลกจ้ะ หมอเกมเคยคุยกับผู้หญิงคนอื่นซะที่ไหน ขนาดพี่
ทำมานานแล้ว ยังนับประโยคที่คุยกับเขาได้ไม่ถึงสิบประโยคเลย เขา
ค่อนข้าง...ประหม่าเวลาคุยกับผู้หญิง

Boom Valentine แล้วแกรู้ได้ยังไงว่าคุณหมอเขาชอบน้องจ้อม

Kaekiki ปกติหมอเกมมองที่ไหนล่ะ เก้เหล่แล้วเหล่อีกก็เอาแต่หลบตา
ตลอด จนเพิ่งมาสังเกตว่าแอบมองน้องจ้อมหลายทีแล้ว ตานี้เริ่มเป็น
น้ำเชื่อมเลย

Jom Angel พี่เก้แกล้งหนูอยู่ไซ้ไหมเนีย

Kaekiki เฮ้ย! ไม่ได้แกล้ง อย่างหมอเกมเนีย ใครๆ ก็รู้ว่าโสด แกรมยังตีมาฯ
หงอๆ ถ้าใครได้เป็นแฟนก็คงต้องเป็นข้างเท้าหน้า ควบคุมง่าย สั่งซ้าย
หันซ้าย สั่งขวาหันขวา หนูอยากเป็นข้างเท้าหน้าไหมล่ะจ้อม

Jom Angel 555

Kaekiki เชื้อพี่เถอะ ต่อให้ชอบหนูแค่ไหน เขาก็ไม่กล้าจีบหรรอก ถ้าหนู
อยากได้คนดีๆ ทั้งฐานะหน้าที่การงาน หน้าตาก็ไม่ได้แยอะไร พอไปวัด
ไปวาได้ แนะนำให้ลุยจีบเขาก่อนเลยลูก ให้ล้านเอาหนึ่ง ไม่เกินสามวัน
ต้องเดินตามหนูต้อยๆ แน่นอน

Jongkol ออย่าไปฟังแกมันมากนะจ้อม ชอบทำตัวเป็นแม่สื่อแม่ชัก ตัวเอง
ไม่เห็นจะมีใครเอา 555

Kaekiki (ส่งสติ๊กเกอร์)

Kaekiki ฉันทเลือกหรรอกยะ ถ้าไม่หล่อล้ำแสนดีซั่มแมนอย่างหมออานนท์
ฉันทก็ไม่เอาหรรอก

Jongkol เขียวอยู่บนคานไปจนแก่เลย

Jom Angel หนุงงานเข้าค้ำพี เดี่ยวมากุยใหม่ นะคะ

ลูกจ้างมนตรี

เสียงจ้อกแจ้กจอบเจตังระงมราวนกระจอกแตกร้าง สรรพเสียง
คงดำเนินอยู่อย่างนั้นไม่มีที่ท่าจะจางหาย ทั้งเช้า สาย บ่าย ค่ำ หรือกระทั่ง
ในยามดึกดื่น

ตลาดสดแห่งนี้ไม่เคยหลับใหล

พื้นที่กว่าร้อยไร่แบ่งออกเป็นโซนสินค้าตามหมวดหมู่ มีตั้งแต่ผัก
ผลไม้ เนื้อสัตว์ อาหารทะเล ของแห้ง ทั้งไทยและเทศ แต่ละวันมีผู้คนแวะ
เวียนมาจับจ่ายซื้อขายสินค้ามากมายหลายพันคน รถราแน่นขวักไขว่เข้าออก
'ตลาดอนุสรณ์' จนที่จอดรถแทบไม่เคยว่างเว้น

นอกจากผู้ค้าที่ประกอบอาชีพอยู่ในตลาดแห่งนี้ ประชากรอีกส่วน
หนึ่งซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของตลาดคงหนีไม่พ้นผู้ใช้แรงงาน โดยเฉพาะ
แรงงานต่างด้าวที่เดินทางจากแผ่นดินถิ่นเกิดมาแสวงหาชีวิตความเป็น
อยู่ที่ดีขึ้นในประเทศไทย

ประเทศที่ยินดีต้อนรับผู้คนทุกเชื้อชาติให้เข้ามาอยู่อาศัยอย่างมี
ไมตรี ง่ายตาย และ...ไร้ระเบียบ

‘ซอเด’ ก็เป็นหนึ่งในนั้น เมื่อครั้งอยู่พม่า เพราะได้รับการศึกษา แม่ขายแรงกายก็ไม่อาจมีรายได้มากพอเป็นค่ารักษาพยาบาลบิดามารดาที่แก่ชรา และป่วยไข้ เพื่อนหลายคนจึงชักชวนให้มาทำงานที่ประเทศไทยเพราะได้เงินมากกว่า บางคนไปทำงานหกปี กลับมาร่ำรวยมีเงินทองเปิดกิจการของตัวเอง

ชายผิวคล้ำครุ่นคิดไม่ตก อาชีพกรรมกรนั้นแม้ใช้แรงกายเยอะ แต่เขาไม่เคยหวั่น เพราะทุกหยาดเหงื่อที่เสียไปหมายถึงความอึดท้องของพ่อ การรักษาโรคของแม่

และเมื่อตัดสินใจเด็ดขาดว่าจะจากถิ่นฐานบ้านเกิด ซอเดจึงยึดเสื้อผ้าที่มีเพียงไม่กี่ชุดใส่กระเป่าเป้เก่าโทรม นอกจากนั้นคงมีเพียงรูปถ่ายของบิดามารดาเป็นสมบัติเดียวที่พกติดตัว เขาไม่รู้เลยว่าอนาคตข้างหน้าจะเป็นเช่นไร แต่หากยังคงทนทำงานที่ได้เงินเพียงน้อยนิดอยู่เช่นนี้ อย่าวว่าแต่ชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีของพ่อและแม่เลย แค่ข่าวสารรอกหม้อเลี้ยงปากท้องตัวเองยังอาจหมดลงสักวัน

ชายหญิงหนึ่งร้อยยี่สิบคนที่มีเป้าหมายเดียวกันยืนรออยู่ที่ท่ารถในเมืองมยีนซาน^๓ เมื่อรถสองแถวขนาดใหญ่แล่นฝ่าฝูงคนมาจอด ทั้งหมดก็รุกกันขึ้นไปที่นั่งและยืนอัดกันบนนั้น ฟ้ายิ่งไม่สว่าง ทำให้รถไม่อาจแล่นด้วยความเร็ว ประกอบกับถนนลูกรังทำให้ทุกคนหัวสั่นหัวโคลน ระยะทางกว่าห้าร้อยกิโลเมตรโดยมีจุดหมายปลายทางที่เมืองเมียวดี^๔ แห่งรัฐกะเหรี่ยงกว่าจะถึงก็คงพลบค่ำ

^๓ เมืองท่าริมฝั่งแม่น้ำในเขตมณฑลยี่หลิง ทางตอนกลางของพม่า ตั้งอยู่ริมฝั่งซ้ายของแม่น้ำอิรวดี บริเวณที่แม่น้ำขึ้น-ดวันไหลมาบรรจบ ห่างจากเมืองมณฑลยี่หลิงไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ๙๙ กิโลเมตร

^๔ เมืองชายแดนด้านตะวันออกของพม่า ติดกับอำเภอแม่สอด จังหวัดตาก ของประเทศไทย โดยมีแม่น้ำเมยเป็นเขตกัน เชื่อมด้วยสะพานมิตรภาพไทย-พม่า เป็นตลาดการค้าชายแดนที่สำคัญแห่งหนึ่งซึ่งพม่าจัดเป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดน

ทั้งอดีตอดีต เหน็ดเหนื่อย และง่วงงุน จนสองตาแทบถ่างไม่ขึ้น แต่เมื่อถึงปลายทาง ภาพที่เห็นก็ทำให้ทั้งร้อยกว่าชีวิตเบิกตาโพลง ผืนน้ำสีครามกว้างไกลสุดลูกหูลูกตา ดวงอาทิตย์จมลงไป ในทะเลกว่าครึ่ง ส่งให้แผ่นน้ำระยิบระยับเป็นประกาย ลมทะเลพัดโชยพาทคลื่นเกลือมาเตะจมูก เสียงนกน้ำกรีดดังเขย่าหัวใจที่พรันพริ้งให้หวาดระแวง ยิ่งขึ้น

แสงวอมแวมจากเรือประมงที่จอดเทียบท่าสะท้อนเข้านัยน์ตา ชายร่างใหญ่ที่ยืนบนกราบเรือสวมเพียงกางเกงขาสั้น ไม่สวมเสื้อ ผิวกายดำแดง มันเป็นเลื่อมมองแล้วน่าสะอิดสะเอียน เมื่อเห็นกลุ่มชายหญิงที่ยืนหันรีหันขวางก็ตะโกนเรียกและกวักมือหย็อยๆ

ทุกคนเดินเรียงแถวขึ้นเรือ เสียงเครื่องยนต์ดังสนั่น ความโคลงเคลงของพาหนะลอยน้ำทำให้ผู้หญิงบางคนทรงตัวไม่อยู่ เซลล์จนหน้าเกือบกระแทกพื้น

“เดี๋ยวพวกมึงลงไปข้างล่าง ถ้ากูไม่เรียกไม่ต้องเสือกออกมานะ อ้อ! แล้วอย่าส่งเสียงโวยวายนะ ใครแหกปากกูยิงไส้แตกจริงๆ ด้วย”

ได้ยินเช่นนั้น ทุกคนจึงพยักหน้ายืนเบียดกันตัวสั่น เมื่อประตูด้านในเปิด สองเท้าจึงสปีเดินไปอย่างกล้าๆ กลัวๆ ท่ามกลางแสงสลัวของหลอดไฟฝุ่นจับกรัง เสียงกระดานลั่นดังเอี้ยดทุกก้าวย่าง บันไดทอดตัวลงสู่ใต้ท้องเรือ มีห้องเล็กๆ ที่พื้นที่คับแคบแต่เพียงพอให้คนกว่าร้อยชีวิตเบียดตัวอัดกันเข้าไปได้

หากเดินทางด้วยรถยนต์ ระยะทางเพียงเจ็ดสิบกิโลเมตรคงใช้เวลาไม่นานนัก แต่เพราะจำเป็นต้องโดยสารเรือประมงเพื่อสะดวกต่อการ ‘ลักลอบ’ เข้าประเทศไทย ทั้งหมดจึงต้องเมื่อยขบ เพราะต้องอยู่ในพื้นที่จำกัดนานกว่าห้าชั่วโมง

แม้ห้องเล็กๆ จะสลัวรางเพราะมีเพียงไฟจากตะเกียงดวงเดียว แต่ประกายในดวงตาของซอเดกลับสว่างไสว ยามเมื่อเท้าเหยียบย่างเข้าสู่

แผ่นดินสยาม ดินแดนแห่งรอยยิ้มที่ให้การต้อนรับผู้คนจากทั่วทุกมุมโลก
ไม่ว่าใครทั้งคนหลบหนีเข้าเมืองอย่างตน

พ่อแม่จะได้สุขสบายเสียที

“ไอ้ซอ เร็วๆ หน่อย” เสียงตวาดของเจ้าของแผงผลไม้ปลุกซอเด
ที่ตกอยู่ในภวังค์ให้ได้สติ ภาพความหลังยังคงติดตรึงในสมองจนหวน
คิดถึงอยู่บ่อยครั้ง

ถึงตอนนั้นเขารู้แล้วว่าตนตัดสินใจถูกที่เสี่ยงมาทำงานที่ประเทศไทย
เพราะดินแดนแห่งนี้ให้งาน ให้เงิน

เงิน...มหาศาล ที่เป็นค่ารักษาพยาบาลแม่จนหายป่วย

ซอเดยิ้มอย่างยินดี ชายหนุ่มเข็นเข่งผลไม้อย่างแข็งขัน เพื่อย่าน้ำ
เฉอะแฉะเดินลัดเลาะช่องว่างระหว่างแผงอย่างชำนาญ คัดแยก
ผลไม้ชนิดต่างๆ ไว้เป็นกอง เมื่อเรียบริ้อยก็วิ่งเข็นรถเปล่าไปรับสินค้าจาก
รถเกศตรกรผู้นำมาขายซึ่งจอดเรียงรายหน้าตลาดอีกหลายต่อหลายรอบ

แต่ความเร็วในการทำงานกลับลดลง ชายหนุ่มเอามือกุมหน้าท้อง
พลางทำหน้าเบ้ อาการปวดหน่วงที่ต้องกำเร็บอีกครั้งทั้งที่ก่อนหน้านี้ก็หายไป
พักใหญ่

แต่อาการเจ็บทางกายไม่อาจหยุดยั้งความตั้งใจทำงานหาเงินให้มาก
ที่สุดได้

พระอาทิตย์โผล่พ้นขอบฟ้าแล้ว เสียงจ้อแจ้วของทั้งผู้ซื้อและผู้ขาย
ยังคงดังระงมอยู่อย่างนั้นทั้งกลางคืนและกลางวัน ซอเดกัดฟันทำงานต่อ
โดยไม่รู้เลยว่า อาการปวดท้องจะลุกลามหนักขึ้นในอนาคตอันใกล้นี้

บ้านเดี่ยวหลังใหญ่ตั้งอยู่บนพื้นที่ห้าไร่ จากหน้าประตูรั้วมีถนนทอด
ยาวตัดผ่านสวนที่ประดับด้วยพรรณพฤกษที่ตัดแต่งเป็นรูปทรงเรขาคณิต
ขนาดบ้านใหญ่เสียจนเรียกว่า ‘คฤหาสน์’ ได้เต็มปาก

รถโตโยต้า คัมรี่ สีมุกเล่นเข้าสู่คฤหาสน์ด้วยความเร็วต่ำ คล้ายผู้ขับมิปรารถนาไปให้ถึงปลายทางเท่าใดนัก ที่จริง...หากไม่มีธุระจำเป็น เขาคงไม่มีวันกลับมาเหยียบ 'บ้าน' ที่ตนอยู่อาศัยมานับตั้งแต่ถือกำเนิดหลังนี้อีก

ไม่ทันที่รถจะจอดสนิท ร่างที่ยืนอยู่ก็ปรี๋เข้าหาหมายเปิดประตูรถให้แต่หรือรถพลิกกลับจงใจล้มก้านประตูกะแทกจนร่างบางล้มก้นจ้ำม่ำ

“อ๊อย! คุณโบ๊ต ไหมเจ็บนะคะ”

ไม่มีคำขอโทษจากนายตำรวจหนุ่ม เขาทำเพียงหลุบตามองดูบตเดียวก่อนเบือนหน้าไปทางอื่น ทั้งที่ร่างเล็กนั้นอวบอืดด้วยส่วนลัดอันตรงรายต่อหัวใจบุรุษเพศทุกผู้ อีกทั้งเสื้อผ้าที่สวมก็เป็นเสื้อกล้ามกับกางเกงขาสั้นกุดเผยเนื้อหนังในส่วนที่ควรปกปิดให้อะร้อร่ามต่อสายตาอย่างไม่เอียงอาย

เขาก้าวเท้าหมายเดินจากไปให้พ้นๆ แต่ร่างนั้นปราดลุกขึ้นขวาง

“จะรีบไปไหนล่ะคะ นานๆ เจอกันที คุยกันเดี๋ยวนึงไม่ได้หรือไง”

ไม่พูดเปล่า มือชุกขนวางแหมะที่แฉงออกแกร่ง ก่อนสาละวนลูปไล่ไปมาพร้อมทำสายตาเว้าวอน

แต่เพียงไม่กี่วินาทีเท่านั้น มือแกร่งของอรรถพลก็คว้าข้อมือคนอายุน้อยกว่าแล้วออกแรงบีบจนเธอร้องโอดโอย

“อย่ามาแตะตัวฉัน!”

เสียงเข้มไม่มีความปรานีแฝงอยู่ในนั้น สายตาเขาจริงเอาจ้งมองเหยียดพฤติกรรมหยาบช้าของคนที่ได้ชื่อว่าเป็น ‘แม่เลี้ยง’

“ไอ้โบ๊ต! แกทำอะไรสายไหม”

เสียงตวาดก้องปานฟ้าคำรน คนถูกบีบข้อมือเปลี่ยนสีหน้าท่าทางจากยั่วชวนเป็นเจ็บปวด

คล้ายกิ่งก่าเปลี่ยนสี...

“อ๊อย! เจ็บคะ คุณโบ๊ตจะทำอะไรคะเนี่ย ไหมแค่ทักทายดีๆ ทำไม่ต้องทำร้ายกันด้วยล่ะคะ”

เจ้าของบ้านฮึดฮัดเดินมาดิ่งเด็กสาวอายุคร่าวลูกให้ ออกห่างจาก อรรถพล สองมือกอดตระกองร่างเล็กอย่างเป็นห่วง จับข้อมือพลิกซ้ายขวา เมื่อเห็นรอยแดงก็เดือดดาลจนมองหน้า ‘ลูกชาย’ อย่างมาตราัย

“ฉันเคยบอกแกแล้วใช่ไหมว่าอย่ามายุ่งวุ่นวายกับสายไหม กลับมา บ้านที่ก็ก่อเรื่องเลย ไ้ลูกเวร!”

คนถูกตำหนิหน้านิ่งไม่สะทกสะท้านต่อถ้อยคำรุนแรงนั้น แต่สายตาก ร้าวยังคงมองหญิงในอ้อมกอดบิดาอย่างซิงซัง

“เรียกผมมาด่วนแบบนี้ มีใครตายหรือครับ”

แม้คำถามจะกระตุกต่อมโทสะให้ปะทุหนักขึ้น แต่เมื่อคิดถึงจุด- ประสงค์ของการมาของลูกชายในวันนี้ ‘อรรถพล’ จึงปรับลมหายใจให้นิ่งขึ้น แล้วลดท่าที่แข็งกร้าวลง

“ที่ดินที่พญาไท พรรคของพ่อมีโครงการปรับปรุงเป็นสวนสาธารณะ เพื่อใช้ประโยชน์ ให้คนกรุงเทพฯ ได้ใช้ออกกำลังกาย มีแหล่งค้าขาย สร้างรายได้สร้างอาชีพ และเป็นจุดเชื่อมต่อรถไฟฟ้า พ่อจำได้ว่าลูกเคยบอก ไม่อยากได้ทรัพย์สินเงินทองใดๆ ของพ่อกับแม่ ถ้าพ่อจะขอให้ลูกโอนมา ให้พ่อ...จะได้ไหม”

เพราะเมื่อครั้งพรรคการเมืองของตนหาเสียงเลือกตั้ง เคยให้คำมั่น ต่อประชาชนชาวกรุงเทพฯ ไว้ว่า จะปรับปรุงที่ดินที่ปัจจุบันเป็นแหล่งชุมชน แออัดราวจุดต่างด้าของเมืองฟ้าอมรอย่างกรุงเทพมหานคร

จำได้แม่นว่าตอนหาเสียง เขาจำต้องยกมือไหว้คนชั้นต่ำพวกนั้น ปลกๆ โดยหวังคะแนนเสียงเพื่ออำนาจการเมืองทุกคนหมายตา ให้คำมั่นสัญญาแก่คนในพื้นที่ว่าจะปรับเปลี่ยนทัศนียภาพอะพาร์ตเมนต์ เก้าโหลรมที่ตั้งเรียงรายระเกะระกะให้เป็นระเบียบให้จงได้ ที่ดินนั้นเป็นของ พ่อตา ที่คิดอย่างไรก็ยอมยกให้ลูกสาว ซึ่งเป็นภรรยาของตน จนกลายเป็น สินสมรสที่เขาสามารถให้ประโยชน์ได้ตามอำเภอใจ

แต่ใครจะคิดว่าตาแก่อสรพิษนั้น ก่อนตายดันทำพินัยกรรมยกที่ดิน

ผืนทองให้หลานชาย ข้ามหน้าภรรยาและตนไปอย่างน่าเจ็บใจ

“ทรัพย์สินของพ่อกับแม่เหอะครับ” สายตาคมกริบดูจำโบมีตกริด
ความรู้สึกผู้ถูกจ้องจนชายวัยกลางคนต้องหลบตา “ทรัพย์สินของแม่คนเดียว
ต่างหาก”

รู้แน่ชัดว่าคุยกันไม่รู้เรื่อง อรรถนพจึงตวาดเสียงก้องจนคนสวนที่
รดน้ำต้นไม้อยู่สะดุ้งโหยง

“แม่แกมันก็เมียฉันไม่ใช่เหอะวะ!”

สีหน้าเดือดดาลราวยักษ์ มองเลือดเนื้อเชื้อไขที่ตนให้กำเนิดอย่าง
ชิงชังด้วยความโกรธเป็นทุนเดิมที่ลูกชายเคยเกาะเกาะเมียใหม่ตน

ทั้งที่นั่นเป็นเพียงเรื่องโกหกคำโตของหญิงสาวที่ยืนข้างกายเท่านั้น

ภาพความหลังเมื่อครั้งครอบครัวที่ขาดหนึ่งเสาหลักอย่าง ‘นาฏอนงค์’
ผู้เป็นมารดาของอรรถนพผุดขึ้นในสมอง รอยร้าวเพียงบางเบาบานปลาย
กลายเป็นรอยแตกที่ลูกกลมจนไม่อาจผสานให้ติดดั้งเดิม เมื่อมีคนแปลกหน้า
เข้ามาอยู่ในบ้านในฐานะเมียใหม่

วันนั้น บิดาจึงกลายเป็นคนแปลกหน้าของลูกทั้งสองคนไปทันที

“แม่ แม่ครับ แม่ต้องไม่เป็นอะไรนะครับ!”

อรรถนพตะโกนก้องพลางบีบมือมารดา เสียงไซเรนดังระงมแต่ไม่เข้า
โสต เพราะห้วงคำนึงตอนนี้มีเพียงความปลอดภัยของบุพการี

เพราะพ่อ!

นับตั้งแต่รู้ว่าบิดามีได้มีมารดาเป็นภรรยาเพียงคนเดียว อรรถนพก็
ชิงชังเขาสุดหัวใจ แม้อ่อนเด็กอรรถนพคือฮีโร่ผู้เป็นต้นแบบให้เขาเดินตาม
แต่เมื่อเติบโต จึงรู้ว่าเขามิใช่คนดีเช่นนั้น

สมัยหนุ่ม อรรถนพถูกคนรอบข้างค่อนว่าเป็นหนูตกถังทอง คือมิได้
แค่มืออันจะกินเหมือนดังข้าวสาร ทว่ายังร่ำรวยเข้าขั้นมหาเศรษฐี เพราะ
โชคดีได้สมรสกับลูกสาวนักการเมืองดัง

แม้คราแรก ตากับยายของอรรถพลจะมีได้พึงใจในตัวว่าที่ลูกเขยหลัง ลูกสาวพาเขามากราบ เพราะชายหนุ่มหน้าตาทำทางเรียบร้อยมิได้มีนามสกุล ดั่งฟุ้งท้าย หรือมิได้เกิดมาบนกองเงินกองทองให้สมฐานะลูกสาวรัฐมนตรี เช่นครอบครัวตน แต่เพราะบุคลิก ความรู้ความสามารถที่ดูแล้ว 'มีแวว' ทำให้ปรាកการแกร่งค่อยๆ ถูกเขาะลงทีละนิด

จนในที่สุด บุพการีก็ยินยอมให้นำภูอนงค์แต่งงานกับอรรถพล

แม้ระยะแรกอรรถพลจะเป็นคนสุขุม ฉลาดเฉลียว เป็นที่รักของทุกคน ที่พบเห็น จนเมื่อถูกดึงให้เข้าสู่วงการการเมือง ก็ได้รับความนิยมนจน สอดติดเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในการลงสมัครรับเลือกตั้งครั้งแรก แต่เมื่อเวลาผ่านไป ความทะเยอทะยานก็ทำให้เขาเผยตัวตนทีละนิด

กระทั่งก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งรัฐมนตรีแทนพ่อตาที่เกษียณจากวง การการเมือง อำนาจบารมีก็เปลี่ยนแปลงอรรถพลให้กลายเป็นคนละคน ถึงตอนนั้น อดีตนักการเมืองใหญ่ไม่อาจทำให้ลูกเขยยำเกรงได้แล้ว คงทำได้เพียงเฝ้า มองลูกสาวที่ต้องเจ็บช้ำกับพฤติกรรมนอกกลุ่มของสามี

ร้ายที่สุดคือการเลี้ยงดูเด็กสาวคนหนึ่งในฐานะเมีย ทั้งที่ฐานะเงินทอง ของอรรถพลสามารถซื้อกินแบบชั่วคราวเฉกเช่นที่ผู้ชายหลายคนทำกัน เมื่อ ล่วงรู้ความจริง นาฏอนงค์คร่ำครวญอย่างเศร้าโศก ด้วยไม่รู้ว่าตนบกพร่อง ในหน้าที่ภรรยาตรงไหน

สามแม่ลูกกอดกันสะอื้นให้เมื่อหัวหน้าครอบครัวหายหน้าออกจาก บ้านไปโดยอ้างว่าติดธุระเรื่องงาน นานๆ ครั้งจึงจะกลับมาที่ และเพราะ ตรอมตรมกับความทุกข์ นาฏอนงค์จึงล้มป่วยในที่สุด

หญิงที่เคยงดงามราวดอกไม้แรกแย้มกลับซุบเซียวอนติดเตยง หัวใจถูกทำลายจนไม่อาจมีชีวิตต่อไป กำลังใจที่เหลือที่ทำให้ไม่อาจจาก โลกนี้ไปโดยง่าย คงมีเพียงลูกชายหญิงที่บัดนี้เติบโตพอจะดูแลตัวเองได้ แล้ว

และสายใยชีวิตที่เหลืออยู่พลันขาดสะบั้น เมื่อสามีพาผู้หญิงคนนั้น

เข้ามาในบ้าน

โรคหัวใจกำเริบหนักจนหาหมอจนส่งโรงพยาบาล ก่อนสิ้นใจ
ไปโดยไม่ทันได้กล่าวคำลาต่อลูกทั้งสอง

อรรถพลและอิสริยาพรจำต้องนอนอยู่ในบ้านที่เปี่ยมด้วยความทุกข์
แสนสาหัส โดยหวังว่าวันหนึ่งหากพวกเขาพร้อมเมื่อไร จะออกจากบ้าน
หลังนี้ไปโดยไม่หวนกลับมาอีกเลย

และเหตุที่ทำให้สองพี่น้องต้องเดินออกจากบ้านที่เกิดและเติบโต ก็
เกิดขึ้นในวันเวลาที่อรรถพลพร้อมพอดี

การประชุมสามัญจรของคณะรัฐบาลจัดขึ้นที่จังหวัดแม่ฮ่องสอน
อรรถพลจึงต้องไปต่างจังหวัดหลายวัน และเมื่อการประชุมเสร็จสิ้น ทันทีที่
กลับถึงบ้าน ความเงยบงกซ์ทำให้ประหลาดใจ

หากเป็นปกติ เสียงของสายไหมจะดังเอะอะไม่เคยขาด หากไม่เปิด
เพลงเต็นท์ออกกำลังกาย ก็ส่งเสียงเจื้อยแจ้วเป็นนกแก้วนกขุนทอง ดูว่า
คนรับใช้หรือต่อปากต่อคำกับลูกทั้งสองของตน

อรรถพลเดินเข้าบ้านอย่างปริวิตก กระทั่งได้ยินเสียงโครมครามจาก
ชั้นสอง ชายเจ้าของบ้านจึงรีบวิ่งขึ้นไปดู

และภาพที่เห็นก็ทำให้หัวใจเขาแทบสลาย

“ไอ้โง่! มึงทำอะไรสายไหม”

สรรพนามมึงที่ไม่เคยใช้กับลูกถูกพ่นจากปากเมื่อเห็นอรรถพล
กอดกั้นกลมกับสายไหม มือหนากระชากร่างลูกชายก่อนฟาดมือใส่ใบหน้า
จนชายหนุ่มหน้าหัน เสียงหวีดร้องอย่างตกใจของสายไหมดังขึ้น ก่อน
เสียงสะอื้นให้จะฉุดกระชากความเป็นห่วงให้อรรถพลยิงเวทนาภรรยา
รุ่นลูก

“ไหมเดินอยู่ดีๆ คุณแม่ก็เข้ามากอด ไหมกลัวจะแยอยู่แล้วคะ
คุณณพ”

ได้ยืนดั่งนั้นก็ยิ่งขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน มือหนาลูบหลังลูบไหล่อย่าง
ปลอบโยน ทั้งที่ดวงตากร้าวรังจับจ้องใบหน้าหนึ่งที่ไม่มีแววสำนึกผิดอยู่ใน
นั้นเลย

“ใหม่เป็นเมียกู มึงกล้าทำเรื่องชั่วๆ อย่างนี้ในบ้านกูได้ยังไง” นิ้วชี้ไป
ที่ลูกชาย นับตั้งแต่เสียภรรยาไป ความสัมพันธ์กับอรรถพลก็เปลี่ยนไป
ไม่เหมือนเดิมจนกลายเป็นคนแปลกหน้า

“คุณณพช่วยใหม่ด้วยนะคะ ไม่รู้ว่าต่อไปหากคุณณพไม่อยู่อีก คุณ
โป๊ตจะทำแบบนี้กับใหม่อีกหรือเปล่า”

หญิงสาวส่ายความคิดของอรรถพลให้มึนน้ำหนกขึ้น จนคนเป็นสามี
โกรธหน้าดำหน้าแดง

อรรถพลรู้ว่าไม่มีประโยชน์จะอธิบายความจริง เพราะบิดาเชื่อ
ผู้หญิงคนนั้นมากกว่าตนอยู่แล้ว

สิ่งที่สายใหม่พูดคือเรื่องจริง ผิดแต่ตัวละครในเรื่องกลับสลับบทบาท
กัน

เขาต่างหากที่เดินออกจากห้องดีๆ สายใหม่ที่ดักรออยู่ก็กระโจน
พรวดมาสวมกอดจากด้านหลัง อรรถพลพยายามแกะมือเพื่อย่นร่างที่รัดรีง
เป็นปลาหมึกให้หลุดห่าง แต่เพราะความเป็นสุภาพบุรุษ ชายหนุ่มจึงไม่กล้า
ใช้กำลัง ด้วยกลัวจะทำให้หญิงสาวบาดเจ็บ

สองร่างที่ย้อยู่ดกกลายเป็นภาพชวนให้เข้าใจผิด ทั้งที่คนถูกกอดมิได้
มีจิตพิศواسหญิงแพศยาคนนั้นเลย

แม้เป็นเมียหย้อย แต่ถึงอย่างไรก็ได้ชื่อว่าเป็นเมียของบิดา พฤติกรรม
ของแม่เลี้ยงทำให้อรรถพลสะอิดสะเอียนจนไม่ยากใช้อากาศร่วมกันกับเธอ
หลายครั้งหลายหนยามบิดาเผลอ สายใหม่มักหาโอกาสใกล้ชิดตน จับมือ
ถือแขนอย่างไม่ไว้ตัว แต่งกายด้วยเสื้อผ้าตัวเล็กรัดรูปอย่างจงใจเปิดเผย
เนื้อหนังมังสาอันพึงปกปิด

และครั้งนี้เป็นโอกาสอันดีที่เจ้าของบ้านไม่อยู่ แมวขโมยที่ไม่คำนึง

ถึงผิดชอบชั่วดีลอบกินปลาย่างอย่างเขา จนสร้างความเข้าใจผิดให้บิดา
เช่นนี้

“ใส่หัวออกจากบ้านนี้ไปเลย และอย่ากลับมาเหยียบที่นี่อีกถ้าฉัน
ไม่อนุญาต”

อรรถพลโพล่งคำไล่ออกมาด้วยโทสะ แม้ควรโกรธและเสียใจ แต่
ใบหน้าอรรถพลกลับนิ่งราวกับรอยยิ้มถ้อยคำนี้มาแสนนาน เขาไม่ปริปาก
พูดอะไรสักคำ ทำเพียงหันหลังเดินเข้าห้องตนเองแล้วเก็บเฉาะข้าวของที่
จำเป็นใส่กระเป๋าเป้ใบใหญ่ ชายหนุ่มไม่ปรารถนาทรัพย์สมบัติใดแม้เขาจะ
มีสิทธิ์โดยชอบธรรมก็ตาม

สิ้นทำกระแทกพื้นบึงบึง แม้หน้าหนึ่ง ทว่าอารมณ์พลุ่งพล่านปานน้ำ
เดือด เสียงดังนั้นเรียกคนที่อยู่ในห้องให้เปิดประตูออกมาหน้าตาตื่น

“พี่โบ๊ต พ่อ นี่มันเรื่องอะไรกันคะ”

แม้ได้ยินจนพอเข้าใจสถานการณ์ได้ แต่เมื่อเห็นพี่ชายแบกเป้ใบใหญ่
เดินตัดหน้าบิดาไป หัวใจก็กว้างโหวงราวกับพื้นที่ยืนอยู่สั้นคลอน อิศริยาพร
ในวัยเพิ่งขึ้นมัธยมปลายหน้าเหยเกิดด้วยความหวาดกลัวต่อสิ่งที่กำลังจะ
เกิดขึ้น

“ไม่มีอะไร เข้าห้องไป ยายแยม”

เสียงดูของบุญการทำให้เด็กสาวคิดทำตามคำสั่ง ทว่าพี่ชายกลับรั้ง
เอาไว้

“ไปกับพี่นะแยม”

เขากล่าวด้วยน้ำเสียงเป็นห่วงเป็นใย อรรถพลเป็นห่วงน้องสาวที่สุด
เพราะนับตั้งแต่มารดาเสียชีวิตไป เด็กสาวก็ซึมเศร้าเสียใจไม่คลาย ยิ่งเมื่อ
ภรรยาใหม่ออกมาหาเรื่องวิวาทกับพวกเขาพี่น้องไม่วางเว้น ใช้ถ้อยคำ
พรูสาวทที่ไม่คาดว่าจะออกมาจากปากคนร่วมชายคาบ้าน อรรถพลจึงไม่อาจ
ออกจากบ้านไปใช้ชีวิตที่อื่นได้อย่างที่ใจต้องการเพียงลำพัง

อิสริยาพรล้งเลอยู่ครู่หนึ่ง สายตาเหลือบมองอรรถพล เห็นแววตา

อ่อนโยนมองมายังตน เธอจึงพยักหน้า แล้วหายเข้าไปในห้องเพื่อเก็บของใส่กระเป่าเดินทางแบบลากสี่ชมพู

คนเป็นน้องใจไม่แข็งเท่าพี่ชาย เดินผ่านหน้าบิดาที่กำลังโกรธจนหน้าแดงไปโดยไม่กล้าสบตา ด้วยทิวทำให้อรธพไม่อาจเอ่ยปากสั่งลูกสาวเอาไว้

ทำได้เพียงยืนมองลูกทั้งสองคนเดินออกจากบ้านไปด้วยหัวใจหนีบหน่วง ส่วนคนข้างกายพลันยิ้มเหยียดอย่างสาแก่ใจ เพราะแม่ไม่อาจหาเศษหาเลยจากลูกเลี้ยงได้อีก แต่ก็ได้กำจัดเลี้ยนหนามชีวิตที่อาจแยงทรัพย์สินสมบัติมหาศาลของสามีไป

และนับตั้งแต่นั้น อรรถพลก็พาน้องสาวไปอาศัยในคอนโดมิเนียมที่เก็บหอมรอมริบซื้อไว้ โดยไม่เคยกลับมาเหยียบบ้านหลังนี้อีกเลย

จนถึงวันนี้...

“ที่ดินนั้นควรเป็นของฉันกับแม่แก ฉันต้องการทำเพื่อส่วนรวม เพื่อประเทศ ต้องการพัฒนากองเทพฯ ให้เป็นเมืองที่น่าอยู่ แกเป็นตำรวจก็น่าจะรู้ว่าไอ้คนสลัมพวกนั้นเป็นมัจฉาซีฟไปเสียกว่าครึ่ง ถ้าแกต้องการช่วยเหลือผู้คนให้สมเครื่องแบบสีกาก็ที่ใส่ ก็น่าจะคิดได้ว่าควรทำอะไร”

อรรถพลมองหน้าบิดาด้วยสายตาว่างเปล่า

“ถึงพวกเขาจะเป็นคนหาเช้ากินค่ำ แต่ก็เป็มนุษย์เหมือนกัน เป็นมนุษย์ที่ต้องการที่อยู่อาศัย ถ้าเอาที่ดินไปทำเรื่องอย่างว่าเพื่อสร้างเครดิตให้พรรคการเมืองของพ่อ แล้วทำให้พวกเขาไม่มีบ้าน ผมก็คงต้องขอกลับคำพูด” น้ำเสียงเรียบทว่าแฝงความเด็ดเดี่ยว “ที่ดินผืนนั้นเป็นของผม และผมไม่ต้องการยกมันให้ใคร”

“ตลอดชีวิตฉันเลี้ยงแกมาไม่เคยขออะไร นี่เป็นเรื่องเดียวที่ขอในฐานะพ่อ ถ้าแกจะออกตัณญ ก็ไม่ต้องมาเรียกฉันว่าพ่ออีก”

อรธพยื่นคำขาด แม้จะป็นปิ่งต่อกันแค่นั้น แต่ลูกชายเป็นคนรู้จัก

ผิดชอบชั่วดี อย่างน้อยบรรพพลคงนึกถึงบุญคุณที่เขาเลี้ยงมาตั้งแต่อ่อน
แต่เอออก

“ถ้าอย่างนั้น บุญคุณที่คุณเลี้ยงผมมา ขอทดแทนด้วยวิธีอื่นแล้วกัน
นะครับ”

สรรพนาม ‘คุณ’ ถูกใช้ทันทีเมื่ออีกฝ่ายยื่นคำขาดตัดความสัมพันธ์
บรรณพ้อปากพะงาบคล้ายจะเปล่งถ้อยคำ แต่ไม่มีคำใดหลุดรอดจากริม-
ฝีปากราวกับคนบ้าใบ้

ไม่รอให้ถูกกดดันำ บรรพพลก้าวเท้าขึ้นรถและกระชับคันเร่งจนฝากระ
รอล้อไถ่ที่พื้นเป็นทาง ทิ้งบิดาและแม่เลี้ยงที่ยืนโกรธกรุ่นขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน
อย่างควบคุมอารมณ์ตัวเองไม่อยู่ ชายหนุ่มตั้งใจว่า นับจากนี้ต่อไปให้มี
เรื่องคอขาดบาดตายแค่ไหน เขาก็จะไม่กลับมาที่นี่อีกแล้ว

เพราะอารมณ์ขุ่นมัว บรรพพลจึงยังไม่อยากกลับคอนโด เขาขับรถไป
เรื่อยจนมาถึงตลาดสดแห่งหนึ่งอย่างไม่ตั้งใจ ราวถูกความทรงจำในอดีต
นำทางมาจนถึงที่นี่ เมื่อสายตาสอบกับภาพความคึกคักของตลาดยามเย็นที่มี
ผู้คนจับจ่ายซื้ออาหารทั้งสดและสำเร็จรูปมากมาย นายตำรวจจึงเหยียบ
เบรค

สมัยก่อน แม่เคยพามาเดินตลาดแห่งนี้เป็นประจำ...

เขาเปิดประตูก้าวลงมายืนมองบรรยากาศของตลาด ภาพเหตุการณ์
ที่เคยเกิดขึ้นซ้อนทับกับภาพที่เห็นตรงหน้า

ในอดีตผู้คนยังไม่พลุกพล่านเช่นที่เห็น ข้าวของที่วางขายก็เป็น
พืชผัก เนื้อสัตว์ หรือผลไม้ มีอาหารสำเร็จรูปเพียงไม่กี่ร้าน แต่ปัจจุบันมี
ร้านขายของร่วมสมัยผุดขึ้นมากมาย ทั้งขนมไข่มุก ซูชิ เบเกอรี่ ยามเย็น
เช่นนี้ มนุษย์เงินเดือนที่ไม่มีเวลาประกอบอาหารนิยมซื้ออาหารสำเร็จรูปไป
รับประทานเป็นมื้อเย็น จึงเห็นผู้คนหลากหลายวัยเลือกซื้ออาหารจนแทบ
ไม่มีที่ว่างให้เดิน

อรรถพลมิได้รู้สึกรำคาญใจ ตามปกติตำรวจสืบสวนอย่างเขามักลงพื้นที่สืบคดี ต้องพูดคุยกับประชาชนมากมายหลายตาอยู่แล้ว จึงกลับรู้สึกคึกคักที่ได้เห็นบรรยากาศตลาดที่มีได้มาเสียนั่นนาน

เปล็ดเพลินกว่าเดินห้างสรรพสินค้าเป็นไหนๆ

เพราะห้วงคำนึงเรื่องแม่ที่พยายามกักเก็บไว้ในส่วนลึกของหัวใจ ถูกดึงกลับมาให้คิดถึงอีกครายามได้มายังสถานที่แห่งอดีต อรรถพลจึงพยายามซึมซาบอดีตด้วยการเดินเอื่อยเข้าตลาดตามเส้นทางแห่งความทรงจำที่เลื่อนราง

ร้านแรกเมื่อเดินเข้ามาเป็นร้านกาแฟโบราณที่มีคนเฒ่าคนแก่มานั่งจับกลุ่มคุยลัทธิเพระเสียงขรม ถัดมาเป็นร้านผลไม้ที่เรียงรายด้วยผลไม้ประจำฤดูกาลอย่างเงาะ ฝรั่ง และที่เก็บกินได้ตลอดปี เช่น กล้วย มะพร้าว แตงโม เดินต่ออีกหน่อยเป็นร้านเนื้อสัตว์ ทั้งหมู เนื้อ ไก่ กลิ่นคาวคุ้งทำให้เขาในวัยเด็กต้องเอามืออุดจมูกเสมอเมื่อเดินผ่าน

และความทรงจำที่แจ่มชัดที่สุด คือร้านที่มารดาพาแวะทุกครั้งเมื่อมาตลาด

ผู้กองหนุ่มjárสชาติขนมไทยร้านนั้นได้แม่นยำ ในสมัยนั้นยังไม่มีร้านสะดวกซื้อเปิดยี่สิบสี่ชั่วโมงตั้งเรียงรายอยู่ทั่วทุกหัวระแหงเช่นทุกวันนี้ ขนมนมเนยจึงมีให้เลือกซื้อไม่มากชนิดนัก และแม่เด็กคนอื่นจะติดใจรสหอมหวานของขนมปัง โดนัท หรือขนมเค้ก แต่เขากลับชอบขนมไทยที่มารดาซื้อเป็นพิเศษ ชนิดที่เมื่อกินของตนเองหมดก็อดแย่งน้องสาวกินไม่ได้

ร้านสุดท้ายฝั่งขวา...อรรถพลเร่งฝีเท้า ด้วยอยากชิมขนมที่เป็นหนึ่งในความประทับใจวัยเด็ก รสชาติหวานมันจากกะทิ หอมกรุ่นด้วยกลิ่นใบเตยและน้ำตาลดอกกุหลาบ เมื่อตักเข้าปากก็อร่อยลิ้นจนแทบไม่ยากกลืน อยากกำซาบความอร่อยนี้ให้นานเนิ่น

ตรงนั้น พันหัวโค้งนี้ไปก็จะเป็นร้านขนมเจ้าโปรด ยิ่งใกล้ถึงอรรถพล

ยิ่งก้าวเท้าเร็วขึ้น

แต่อย่างก้าวนั้นพลันชะงัก คล้ายถูกสาปให้ไม่อาจยกฝ่าเท้าจากพื้น
สายตามองร่างเล็กที่กำลังสาละวนกับการขายขนมให้ลูกค้าที่มายืนรอหน้า
ร้านนับสิบคน

“คุณ...หอม”

คนที่เจอกันโดยบังเอิญครั้งแรกที่โรงพยาบาล และครั้งที่สองอย่าง
ไม่น่าเชื่อที่ร้านอาหาร

หากการพบพานเกิดขึ้นอย่างไม่ได้นัดหมายถึงสามครั้ง

อรรถพลเชื่อว่านั่นฤกษ์ลิขิตเอาไว้แล้ว

< เนิร์สไม่เนิร์ด

Jom Angel วันนี้จ่อมเห็นหอมเกมเดินออกไปข้างนอกกับหอมคลาริค่ะ
เขาเป็นแฟนกันหรือคะ

Kaekiki ฮั่นแน่ แล้วบอกไม่สนใจหอมเกม ถ้าไม่สนใจจริงๆ ก็ต้องไม่ถาม
สิ

Jom Angel ไม่ได้คิดอะไรจริงๆ นะพี่เก้ แค่สงสัยนะค่ะ ปกติไม่ค่อยเห็น
หอมคลาริคุยกับใครเท่าไร

Boom Valentine เป็นเพื่อนกันตั้งแต่เรียนแล้ว นอกจากน้องธันย์ เจ้าของ
ร้านกาแฟข้างล่าง ก็มีหอมเกมนี้แหละที่หอมคลาริสนิท นอกนั้นก็
ไม่ค่อยเห็นนางคุยกับใครเท่าไร เถมมีข่าวลือว่าชอบคุยกับศพที่ตัวเอง
ชันสูตรด้วยนะ หลอนดี

Jom Angel ...น่ากลัวจริงด้วยพี่

Kaekiki เพราะงั้นน้องจ่อมสบายใจได้เลยจ๊ะ หอมเกมยังโสด 100%
พี่คอนเฟิร์ม เอาเป็นว่าถ้าหนูสนใจ เดี่ยวพี่จะเป็นกามเทพบินไป
แผลงศรตอนนี้เลย รับรองว่าถ้าเย็นนี้เขาไม่โทร. ไปหา อย่ยามาเรียกพี่
ว่าพี่

Jongkol ปกติก็ควรเรียกป่าอยู่แล้วไหม

Kaekiki ตบใหม่ล่ะ?

Jom Angel 555